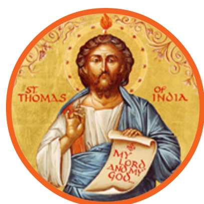

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭ

MALANKARA ORTHODOX SYRIAN CHURCH

Vol. 08 No. 19 THE ONLINE OFFICIAL NEWS BULLETIN 2025 May 08

SEASON OF THE RESURRECTION ഉയിർപ്പുകാലം

ܚܕ ܒܫܒܐ SUNDAY	ܬܪܝܢ ܒܫܒܐ MONDAY	ܬܠܬܐ ܒܫܒܐ TUESDAY	ܐܪܒܥܐ ܒܫܒܐ WEDNESDAY	ܚܡܫܐ ܒܫܒܐ THURSDAY	ܥܪܘܒܬܐ FRIDAY	ܫܒܬܐ SATURDAY
11 2nd Sunday after New Sunday 3	12 7	13 3	14 7	 15 ✠ Feast of St. Mary for the Crops Comme. of St. Isaac of Ninave, Doctor of the Church 1	 16 35th Mem. of Yuhanon Mar Severios Metropolitan ✠ (Koratti Zion Seminary) 7	17 3

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭയുടെ പ്രഥമ കാതോലിക്ക പ. ബസേലിയോസ് പൗലോസ് പ്രഥമൻ ബാവായുടെ 112-ാമത് ഓർമ്മപ്പെരുന്നാളിന് പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ മുഖ്യ കാർമ്മികത്വം വഹിച്ചു. സഖറിയാസ് മാർ സേവേറിയോസ്, ഗീവർഗീസ് മാർ തെയോഫിലോസ് എന്നീ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ സഹകാർമ്മികരായി. ഡോ. ഗീവർഗീസ് മാർ ബർണബാസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തി.

പരുക്കേറ്റ് ചികിത്സയിൽ കഴിയുന്ന എൻ.എസ്.എസ് ജനറൽ സെക്രട്ടറി ജി. സുകുമാരൻ നായരെ പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാബാവാ സന്ദർശിച്ചു. ചങ്ങനാശ്ശേരി എൻ.എസ്.എസ്. മെഡിക്കൽ മിഷൻ ആശുപത്രിയിലായിരുന്നു സന്ദർശനം. എത്രയും വേ?ഗം ആരോ?ഗ്യം വീണ്ടെടുത്ത് കർമ്മ രംഗത്ത് സജീവമാകാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായി പരിശുദ്ധ ബാവാ പറഞ്ഞു. മലങ്കര അസോസിയേഷൻ സെക്രട്ടറി അഡ്വ. ബിജു ഉമ്മൻ, ജോസഫ് എം പുതുശ്ശേരി എന്നിവരും പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാബാവായ്ക്കൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു.

മഹാരാഷ്ട്ര ഗവർണർ സി. പി. രാധാകൃഷ്ണൻ മലങ്കരസഭയുടെ ആസ്ഥാനമായ ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമന സന്ദർശിച്ചു. പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുമായി ഗവർണർ കൂടിക്കാഴ്ച്ച നടത്തി. വൈദിക ട്രസ്റ്റി ഫാ. ഡോ. തോമസ് വർഗീസ് അമയിൽ, അൽമായ ട്രസ്റ്റി റോണി വർഗീസ് ഏബ്രഹാം, മലങ്കര അസോസിയേഷൻ സെക്രട്ടറി അഡ്വ. ബിജു ഉമ്മൻ എന്നിവർ ചേർന്ന് ഗവർണറെ സ്വീകരിച്ചു.

ബി.ജെ.പി. യുടെ പുതിയ സംസ്ഥാന അധ്യക്ഷൻ രാജീവ് ചന്ദ്രശേഖർ മലങ്കരസഭയുടെ ആസ്ഥാനമായ ദേവലോകം കാതോലിക്കേറ്റ് അരമനയിൽ പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവായുമായി കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തി. മലങ്കര അസോസിയേഷൻ സെക്രട്ടറി അഡ്വ. ബിജു ഉമ്മൻ, ബി.ജെ.പി. നേതാക്കൾ എന്നിവരും ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്നു.

പുളിന്താനം പള്ളിക്കേസ്: സുപ്രീം കോടതി തള്ളിയതിനെ തുടർന്ന് പിൻവലിച്ച് വിഘടിത വിഭാഗം

കോതമംഗലം: അങ്കമാലി ഭദ്രാസനത്തിലെ പുളിന്താനം സെന്റ് ജോൺസ് ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രണ്ട് അപ്പീലുകളും നിലനിൽക്കുകയില്ല എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി സുപ്രീംകോടതി കേസ് തള്ളുവാൻ ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചപ്പോൾ ഈ രണ്ട് അപ്പീലുകളും പിൻവലിക്കുന്നതായി വിഘടിത വിഭാഗത്തിന്റെ അഭിഭാഷകൻ സുപ്രീംകോടതിയെ അറിയിക്കുകയും അങ്ങനെ dismissed as withdrwan ആയി കേസുകൾ സുപ്രീംകോടതി തീർപ്പാക്കുകയും ചെയ്തു. മലങ്കരസഭയ്ക്കുവേണ്ടി സീനിയർ അഭിഭാഷകരായ സി. യു. സിംഗ്, കൃഷ്ണൻ വേണുഗോപാൽ, സദറുൽ അനാം എന്നിവർ ഹാജരായി.

Published by Dr. Yuhanon Mar Diascoros Metropolitan on behalf of MOSC Media Department

പോർച്ചുഗീസ് അധിനിവേശവും നസ്രാണികളുടെ ചെറുത്തുനില്പും

അഡ്വ. ഡോ. പി. സി. മാത്യു പുലിക്കോട്ടിൽ

കൂനൻകുരിശു വിപ്ലവം

മലങ്കരയിലെ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ 54 വർഷം നീണ്ടുനിന്ന റോമൻ കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്ന് 1653-ൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ച് അവർ ഏകകണ്ഠമായി പ്രഖ്യാപിച്ച പ്രതിജ്ഞയാണ് കൂനൻകുരിശ് സത്യം. ലോകചരിത്രം ആകെ തപ്പിയാൽ കൂനൻകുരിശു സത്യത്തെപ്പോലെ ഒരു മഹാ സംഭവം വേറെ കാണില്ല. ഇതിന്റെ വീറും, തീക്ഷ്ണതയും കണക്കിലെടുത്ത് ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാർ അതിനെ കൂനൻകുരിശു വിപ്ലവം എന്നാണ് വിളിച്ചുവരുന്നത്. 1653 ജനുവരി 3-നാണ് മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ആ സംഭവം നടന്നത്. അതിന്റെ സ്മരണ ഇന്നും ജനഹൃദയങ്ങളെ കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്നു.

വളരെയധികം ആഴവും പരപ്പുമുള്ള കൂനൻകുരിശു സത്യത്തെ സ്പർശിക്കാതെ യാതൊരാൾക്കും സഭാചരിത്രം എഴുതാൻ പറ്റില്ല. ഒട്ടു വളരെ പുസ്തകങ്ങൾ ഇതിനെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാറേട്ട് '*കൂനൻകുരിശ്*' എന്ന പേരിൽ നാനൂറു പേജു വരുന്ന ഒരു ചരിത്രാഖ്യായിക തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രമാകുന്ന ആഴിയുടെ അഗാധ നീലിമയിൽ നിന്ന് മുങ്ങിത്തപ്പി എടുത്ത മുത്തുകളും, രത്നങ്ങളും മാത്രമാണ് ആ ചരിത്രാഖ്യായികയിൽ പാറേട്ട് കാഴ്ചവച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നതാണ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മേന്മ. കൂനൻകുരിശ് സത്യത്തെക്കുറിച്ച് ഓരോ ചരിത്രകാരനും ഓരോ തരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ എഴുതിവിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം ഉദ്ധരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം അതിനായി വേണ്ടിവരും. പരമാവധി ചുരുക്കി പ്രധാന ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രം ഉദ്ധരിച്ച് കടന്നുപോകാം.

വിപ്ലവ ചരിത്രം ചുരുക്കത്തിൽ

പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ വരവിനു മുമ്പ് മലങ്കരയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരു ഇടയന്റെ കീഴിൽ സമാധാനപൂർവ്വം കഴിഞ്ഞുവന്നു. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകത്തോടു കൂടി ഇന്ത്യയുടെ പശ്ചിമതീരത്ത് പിടിമുറുക്കിയ പോർച്ചുഗീസ് സൈനികശക്തിയുടെ തണലിൽ റോമ്മൻ സഭ മലങ്കര നസ്രാണികളുടെ മതകാര്യങ്ങളിൽ കൈകടത്താൻ തുടങ്ങി. 1599-ൽ ആർച്ച്ബിഷപ്പ് മെനെസിസ്സ് ഉദയമ്പേരൂർ സുന്നഹദോസ് നടത്തി മലങ്കരസഭയെ റോമിലെ പാപ്പായുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ കൊണ്ടുവന്നു.

മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട മലങ്കരസഭയുടെ മക്കൾക്ക് പാശ്ചാത്യ സഭാ വിശ്വാസ നിയന്ത്രണങ്ങളും ഭരണപരമായ നിഷ്കർഷതയും ക്രൂരവും ദുസ്സഹവുമായി തോന്നി. പൗരസ്ത്യ സഭാ വിശ്വാസവും ആരാധനാ സമ്പ്രദായങ്ങളും, ആചാരരീതികളും പാലിച്ചുപോന്ന നസ്രാണികൾക്ക് റോമ്മൻ ആചാരങ്ങളും നിയന്ത്രണവും അസഹ്യമായി. റോമൻ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷപെടുവാൻ ഒരു പൗരസ്ത്യസഭാ മേലദ്ധ്യക്ഷന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് അവർക്ക് ബോധ്യമായി. തുടർന്ന് സഭാ നേതാവായ തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ 1648-49 കാലങ്ങളിൽ ഒരു മേല്പട്ടക്കാരനെ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നെസ്തോറിയൻ, കോപ്റ്റിക്, യാക്കോബായ എന്നീ മൂന്നു പൗരസ്ത്യ സഭാ പാത്രിയർക്കീസുമാർക്ക് അപേക്ഷ അയച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി 1652-ൽ അഹത്തള്ളാ എന്ന പൗരസ്ത്യ സഭാ മേല്പട്ടക്കാരൻ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു ചേർന്നു.

സൂറത്തിൽ കപ്പലിറങ്ങിയ അഹത്തള്ളാ ബാവായെ റോമൻ അധികാരികൾ തടവിലാക്കി. അദ്ദേഹത്തെ തോമ്മാ ശ്ലീഹായുടെ കബറിടം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മൈലാപ്പൂരിൽ കൊണ്ടുവന്നു. മലങ്കരയിലെ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നതിൽ നിന്നു റോമാക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ തടഞ്ഞു. ഗോവയിലെ ഇൻക്വിസിഷനു മുമ്പാകെ അദ്ദേഹത്തെ ഹാജരാക്കാനായിരുന്നു റോമൻ അധികാരികളുടെ ഉദ്ദേശ്യം.

ഇതിനിടയിൽ മലങ്കരയിൽ നിന്നു മൈലാപ്പൂരിൽ തീർത്ഥാടനത്തിനു പോയിരുന്ന രണ്ടു വൈദികർ - ചെങ്ങന്നൂർ കല്ലിശ്ശേരി ആഞ്ഞിലിമൂട്ടിൽ ഇട്ടിത്തൊമ്മൻ കത്തനാരും, കുറവിലങ്ങാട് കിഴക്കേടത്ത് കുര്യൻ ശെമ്മാശനും - മാർ അഹത്തള്ളായെ കാണുന്നതിനിടയായി. ബാവാ റോമൻ അധികാരികളുടെ

ദുരുദ്ദേശ്യം അവരെ അറിയിക്കുകയും, കൊച്ചിയിൽ കപ്പൽ മാർഗ്ഗേണ തന്നെ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ പറങ്കികളുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് വിടുവിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോന് ഒരു കത്തും ഇവർ വശം കൊടുത്തയച്ചു.

അഹത്തള്ളാ ബാവായുടെ ആഗമനം

മലങ്കരസഭയെ തേടി എത്തിയ ഈ മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്ക് (വിദേശത്തു നിന്നും വന്നിരുന്ന മെത്രാന്മാരെ മലങ്കര നസ്രാണികൾ 'ബാവാ' എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചു വന്നിരുന്നത്. ഇദ്ദേഹം പാത്രിയർക്കീസ് ബാവായോ കാതോലിക്കാ ബാവായോ ആയിരുന്നോ എന്ന കാര്യം സംശയമാണ്) ചരിത്രകാരന്മാർ അഹത്തള്ളാ, ഇഗ്നാത്തിയോസ്, തിയഡോർ എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ അഹത്തള്ളാ എന്ന പേരിനാണ് കൂടുതൽ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചത്. പേർഷ്യൻ ഉൾക്കടൽ പ്രദേശത്തെ പറങ്കി താവളങ്ങൾ കടന്നുവന്ന ഇദ്ദേഹം ആരായിരുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി പല അഭിപ്രായങ്ങൾ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ചിലർ അദ്ദേഹം ഒരു ഈഗുപ്തായ മെത്രാനാണെന്നും മറ്റു ചിലർ അദ്ദേഹം യാക്കോബായ മെത്രാനാണെന്നും പറയുന്നുണ്ട്. ഇ. എം. ഫീലിപ്പോസ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന്റെ ഒരു പ്രതിനിധിക്കല്ലാതെ ലഭിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു വിചാരിക്കത്തക്ക ഒരു സ്വീകരണമാണ് മലങ്കരസഭയിൽ നിന്നു അഹത്തള്ളായ്ക്കു ലഭിച്ചതെന്നാണ്. ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടറുടെ അഭിപ്രായം അഹത്തള്ളാ അന്ത്യോഖ്യായുടെ മാർ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ആണെന്നാണ്. സുറിയാനിക്കാരുടെ അടുക്കൽ വന്നുചേരുന്നതിനായിട്ട് അദ്ദേഹം എത്തിയതാണ്. ഇദ്ദേഹത്തെ മലങ്കരയ്ക്ക് അയച്ചാൽ തല്ക്കാലം നടന്നുവരുന്ന പറങ്കി മര്യാദ വിട്ടു വീണ്ടും സുറിയാനി മര്യാദ തന്നെ നടപ്പായി പോകുമെന്ന് ഭയപ്പെട്ടു. .... പറങ്കിക്കൂട്ടം തടഞ്ഞു താമസിപ്പിച്ചു. ആ സമയത്ത് മലങ്കരയിൽ നിന്നുള്ള വൈദികർ മൈലാപ്പൂരിൽ ചെല്ലുകയും അദ്ദേഹത്തെ കാണുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടറുടെ അഭിപ്രായം.

"1652-ൽ വസന്തകാലത്ത് സൂററ്റിലെ കപ്പൂച്ചിൻ കൊവേന്തയിൽ ഒരു പൗരസ്ത്യ സന്യാസി വൈദികൻ ഭിക്ഷാടനത്തിനായി ചെന്നു. അവർ മര്യാദയായി സ്വീകരിച്ചു. സെന്റ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അടുക്കലേയ്ക്ക് പോകുന്ന ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് ആണ് താൻ എന്ന് അദ്ദേഹം അവരോടു പറഞ്ഞു. ഈ വിവരം അവർ ഗോവയിൽ ഇൻക്വിസിഷനെ അറിയിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞ് ഓഗസ്റ്റ് മൂന്നാം തീയതി മൈലാപ്പൂരിലെ കബറിടം സന്ദർശിക്കവെ ആണ് അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തത്. തൽക്കാലത്തേയ്ക്ക് മൈലാപ്പൂരിലെ ജെസ്വിത്ത് കോളജിൽ ബന്ധനത്തിൽ പാർപ്പിച്ചു. പാപ്പാ മലബാറിലെ സുറിയാനിക്കാരുടെ പാത്രിയർക്കീസായി നിയമിച്ച ആളാണ് താനെന്നും, സൈനികരെ അയച്ച് തന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് പോകണമെന്നും അദ്ദേഹം സുറിയാനിയിൽ ഒരു കത്ത് അർക്കദിയാക്കോന് ഒരു തരത്തിൽ കൊടുത്തയച്ചു...." എന്നാണ് കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറന്റ് എഴുതിയിരിക്കുന്നത് (*ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി*, പേജ് 78-79).

അഹത്തള്ളാ ഈഗുപ്തായക്കാരനായിരുന്നു എന്നും, നെസ്തോറിയൻ ആയിരുന്നു എന്നും, യാക്കോബായക്കാരൻ ആയിരുന്നു എന്നും, അതല്ലാ അന്ത്യോഖ്യായുടെ സാക്ഷാൽ ഇഗ്നാത്തിയോസ് പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നു എന്നും, പാപ്പാ മലയാളത്തെ നസ്രാണികളുടെ അടുക്കലേയ്ക്ക് അയച്ച ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നു എന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ ഓരോ തരത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. അഹത്തള്ളാ എഴുതിയ കത്തെന്ന് പറഞ്ഞ് ജെയിംസ് ഹൌ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥം വാല്യം 2 പേജ് 303-ൽ ഒരു കത്ത് കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്:

"അഹത്തള്ളാ പാത്രിയർക്കീസ്. മലബാറിലെ സെന്റ് തോമസ് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇന്നസെന്റ് പത്താമൻ മാർപാപ്പാ എന്നെ നിയോഗിച്ചതാണ്. പീഡിപ്പിക്കൽ തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർ കലാമിനായിൽ വച്ചു എന്നെ തടവുകാരനാക്കി. അവർ എന്നെ വേഗത്തിൽ കൊച്ചിയിലേക്കും, അവിടെ നിന്നു ഗോവയിലേക്കും അയക്കും. എന്നെ വിടുവിപ്പിക്കാൻ നിങ്ങളുടെ കുറെ ആളുകളെ ആയുധം ധരിപ്പിക്കുക."

അഹത്തള്ളാ, പാപ്പായുടെ കല്പന അനുസരിച്ചു വന്ന പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ തടവിലാക്കി? ഇതിന് കർദ്ദിനാൾ ടിസ്സെറന്റ് ചില സമാധാനമെല്ലാം പറയുന്നുണ്ട്. അതൊന്നും വിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല.

അഹത്തള്ളാ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് ആയിരുന്നു എന്ന് ചില അന്ത്യോഖ്യാ ഭക്തർ അന്നും ഇന്നും പറഞ്ഞു വരുന്നുണ്ട്. പാറേട്ട് കാര്യകാരണസഹിതം അതു തെറ്റാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നുമുണ്ട്. പാറേട്ട് പറയുന്നു: ".... അദ്ദേഹം അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് അല്ലായിരുന്നു എന്നതിന് ഔദ്യോഗിക രേഖാസാക്ഷ്യം തന്നെ ഉണ്ട്. ആലുവാ ത്രിക്കുന്നത്തു സെമിനാരിയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന 'സഭാചന്ദ്രിക' ഒരു ഔദ്യോഗിക പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. ആ മാസികയുടെ 1124 ഇടവം 15-ാം തീയതിയിലെ ലക്കത്തിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പത്രോസ് മുതൽ അപ്രേം ഒന്നാമൻ വരെ 141 പേരുകൾ കാണാം. ആ പട്ടിക പാത്രിയർക്കാ സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നു നേരിട്ടു വരുത്തിയ അധികൃതമായ ലിസ്റ്റ് ആണെന്നുള്ള കുറിപ്പോടു കൂടെയാണു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അഹത്തള്ളാ പാത്രിയർക്കീസിനെ 1653-ൽ കൊച്ചി അഴിമുഖത്ത് കെട്ടിത്താഴ്ത്തി എന്നാണല്ലൊ ഐതിഹ്യം. "അധികൃതമായ ലിസ്റ്റിൽ" 1653-ൽ ഒരു പാത്രിയർക്കീസ് മരിച്ചതായി കാണിച്ചിട്ടില്ല. 1653 ഉൾപ്പെടുന്ന കാലത്ത് ഭരണം നടത്തിയത് 124-ാമത്തെ പാത്രിയർക്കീസായിരുന്ന ശെമഊൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1640 മുതൽ 1659 വരെ ഭരിക്കുകയും ചെയ്തു. 1659-ൽ മരിച്ച ശെമഊൻ പാത്രിയർക്കീസിനെ 1653-ൽ പറങ്കികൾ കൊലപ്പെടുത്തിയില്ല എന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. എന്നാലും മലങ്കരയിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ടാകാൻ കാര്യമോ കാരണമോ എന്താണെന്നു ചോദിക്കാം. നാനൂറു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടന്ന സംഭവം സംബന്ധിച്ച് എന്തെങ്കിലും തുമ്പുണ്ടാക്കാൻ ഇന്നു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നാണ് ചോദ്യത്തിനു കൊടുക്കേണ്ട മറുപടി" (*മലങ്കര നസ്രാണികൾ*, വാല്യം 2, പേജ് 384-385).

മെക്കൻസിയുടെ അഭിപ്രായം

ഗോവയുടെ വിലക്കിനെ ധിക്കരിച്ച് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ തരം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം യാത്രക്കാർ വശം കത്തുകൾ വിദേശത്തേക്ക് അയച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബാബിലോണിലെ നെസ്തോറിയൻ പാത്രിയർക്കീസിനും, അന്ത്യോഖ്യയിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കീസിനും രഹസ്യമായി എഴുതി. ഇതിൽ അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസ് അയച്ച ആളാണ് അഹത്തള്ളാ എന്നാണ് മെക്കൻസിയുടെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ".... സുറിയാനിയിൽ അഹത്തള്ളാ എന്നും, ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ തിയദോർ എന്നും, ലത്തീനിൽ അദിയോദാത്തസ്സ് എന്നുമായിരുന്നു ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ. ഇന്ത്യയിൽ വന്നപ്പോൾ ഇഗ്നാത്തിയോസ് എന്ന പേരും, പാത്രിയർക്കീസ് എന്ന പദവിയും സ്വീകരിച്ചു. .... മയിലാപ്പൂരിൽ തടങ്കലിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ സുറിയാനിക്കാർക്ക് അയച്ച കത്തിൽ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനു വളരെയധികം ധനവും നിക്ഷേപങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് കാണിച്ചിരുന്നു. ... അദ്ദേഹത്തെ കൊച്ചി അഴിമുഖത്തു കെട്ടി താഴ്ത്തി കൊന്നു എന്നാണ് സുറിയാനിക്കാർ ഇന്നും വിശ്വസിക്കുന്നത്. ഗോവയിൽ ഇൻക്വിസിഷൻ അദ്ദേഹത്തെ വിസ്തരിച്ച് ദഹിപ്പിക്കുന്നതിനു വിധി കല്പിച്ചു എന്നു ചില ലത്തീൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇതു രണ്ടും ശരിയാകാൻ തരമില്ലല്ലൊ. രണ്ടും മിക്കവാറും തെറ്റാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഗോവയിലെ ഗവർമെന്റ് അധികാരികൾ, മറ്റുള്ള ബിഷപ്പന്മാരോടു ചെയ്തതുപോലെ ഇദ്ദേഹത്തോടും ചെയ്തു എന്ന് - പോർച്ചുഗലിലേക്കു അയച്ചു എന്ന് - ആണ് അവിടെയുള്ള രേഖകൾ കാണിക്കുന്നത്. അയാൾ ഒരു വേദവിപരീതി ആണെന്ന് ഗോവയിൽ വച്ചു തെളിഞ്ഞു. തന്നെ റോമിൽ നിന്ന് അയച്ചതാണെന്നു കാണിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ രേഖ ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. ...." (*ട്രാവൻകൂർ സ്റ്റേറ്റ് മാനുവൽ,* 1906).

മുകളിൽ വിവരിച്ച കത്തിൽ അഹത്തള്ളാ 'ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനു വളരെ അധികം ധനവും നിക്ഷേപങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന്' കാണിച്ചിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. അത് എന്തുമാത്രം ശരിയായിരിക്കാമെന്ന് സംശയമുണ്ട്. അന്ത്യോഖ്യയിലെ യാക്കോബായ പാത്രിയർക്കേറ്റിൽ നിന്നു മലങ്കരയിലേക്ക് പിൽക്കാലങ്ങളിൽ വന്നവർ വെറുംകയ്യോടെ വന്ന ചരിത്രമേ കേട്ടിട്ടുള്ളു. മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ പള്ളിതോറും നടന്ന് യാചിച്ച് കൈനിറയെ പണവുമായി പോയ അനവധി സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആ നിലക്ക് അഹത്തള്ളായുടെ നിധിയും നിക്ഷേപവും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയുന്ന കത്ത് വിശ്വാസയോഗ്യമായി തോന്നുന്നില്ല.

അഹത്തള്ളാ മലങ്കരയിലെ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെക്കുറിച്ച് വൈദികരിൽ നിന്ന് അറിഞ്ഞ്, അവർ വശം ഒരു മേലധികാരിയെ വാഴിക്കുന്നതിനു അധികാരം നൽകുന്ന കല്പന കൊടുത്തയച്ചു. പട്ടംകൊടയ്ക്കു, വിശുദ്ധതൈലം കൂദാശ ചെയ്യുക മുതലായ സ്ഥാനോചിത ശുശ്രൂഷകൾ നടത്തരുതെന്നുള്ള പ്രത്യേക

നിബന്ധനയോടു കൂടി താൽക്കാലിക മെത്രാനായി തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു കല്പനയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഈ കല്പന കിട്ടിയ അർക്കദിയാക്കോൻ ഉണർന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. മേൽനടപടി നടത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിന് പള്ളിപ്രതിപുരുഷന്മാരുടെ ഒരു യോഗം ആലങ്ങാട്ടു വെച്ചു കൂടണമെന്നു കാണിച്ച് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോൻ കല്പന അയച്ചു. ലത്തീൻ മെത്രാൻ ഫ്രാൻസിസ് ഗാഴ്സ്യയെ ഈ യോഗത്തിൽ കൂടുന്നതിന് അർക്കദിയാക്കോൻ ക്ഷണിച്ചു. ക്ഷണിച്ചത് അദ്ദേഹത്തെ തടങ്കലിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് അഹത്തള്ളായെ വിട്ടുതന്നാൽ ഗാഴ്സ്യയെയും വിടാം എന്നു പറഞ്ഞ് വിലപേശാൻ ആയിരുന്നു എന്നു സംശയിക്കുന്നുണ്ട്. യോഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ പോയാൽ മടങ്ങാൻ കഴിയാതെ വന്നെങ്കിലോ എന്നു കരുതി ഗാഴ്സ്യ പോയില്ല. അഹത്തള്ളായിക്ക് പാപ്പായുടേയോ, പോർത്തുഗൽ അധികാരികളുടെയോ അധികാരപത്രമൊന്നും ഉള്ളതായി അറിയില്ലെന്ന് അർക്കദിയാക്കോനെ കത്തു മൂലം ധരിപ്പിക്കുകയാണ് ഗാഴ്സ്യ ചെയ്തത്. ഇതിനിടയിലാണ് അഹത്തള്ളായെ ഗോവയ്ക്കുള്ള കപ്പലിൽ മൈലാപ്പൂരിൽ നിന്നു കയറ്റി അയച്ചതെന്നാണ് മെക്കൻസിയുടെ അഭിപ്രായം.

ആലങ്ങാട്ട് യോഗം

അർക്കദിയാക്കോന്റെ കല്പന പോലെ ആലങ്ങാട്ട് യോഗം കൂടി. അപ്പോഴാണ് അഹത്തള്ളായെ കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു, കപ്പലിൽ ആണ് സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്, പുറത്തിറങ്ങാൻ അനുവദിക്കുന്നില്ല; ഇൻക്വിസിഷന്റെ വിചാരണയ്ക്കായി ഗോവയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോവുകയാണ് എന്നൊരു സന്ദേശം യോഗസ്ഥലത്ത് ലഭിച്ചത്. ഇതു കേട്ട നസ്രാണികൾ എല്ലാവരും ഇളകിവശായി. ഇരുപത്തിഅയ്യായിരം പോരാളികൾ ഉടനെ കൊച്ചിക്കു പുറപ്പെടണമെന്ന് യോഗത്തിൽ തീരുമാനമായി.

മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ സംഭവിച്ചത്

മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ നടന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി കർദിനാൾ ടിസ്സെറെന്റ് ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "വളരെയധികം നസ്രാണികൾ കൊച്ചി നഗരകവാടത്തിൽ എത്തി. അവർ അഹത്തള്ളായെ വിട്ടുകൊടുക്കുകയോ അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിക്കുന്നതിന് അവസരം കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്നു ഏകശബ്ദത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു. തന്ത്രപരമായി ഒഴിവുകഴിവുകൾ പറയുന്നതിനു പകരം, പാത്രിയർക്കീസാണെന്ന് പറയപ്പെട്ട ആളെ അധികാരികൾ രാത്രി തന്നെ ഗോവയിലേയ്ക്കയച്ചു. പട്ടണം ആക്രമിക്കപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിനായി, നിർഭാഗ്യവാനായ ആ മേൽപട്ടക്കാരൻ യാദൃച്ഛികമായി വെള്ളത്തിൽ വീണു മരിച്ചു എന്നുള്ള ആസ്വാദ്യമല്ലാത്ത കഥ അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചു" (*ഈസ്റ്റേൺ ക്രിസ്ത്യാനിറ്റി,* പേജ് 79).

നസ്രാണികൾ ആയുധധാരികളായി കോട്ടവാതിൽക്കൽ തടിച്ചുകൂടിയപ്പോൾ ഉണ്ടായ രംഗവിശേഷം പാറേട്ട് ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: "കോട്ടയും കൊത്തളവും വലിയ തോക്കും, എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, നസ്രാണിപ്പടയുടെ കാൽപെരുമാറ്റം കേട്ടു പറങ്കികൾ കോട്ടവാതിൽ കൊട്ടി അടച്ചു. തൂക്കുപാലം ഉയർത്തി. മെത്രാനെ വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നു നസ്രാണികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കപ്പിത്താൻ അവരുടെ അഭ്യർത്ഥന അവഗണിച്ചു. കൊച്ചി മഹാരാജാവിനെ കണ്ട് വിവരങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ച് മെത്രാനെ സ്വതന്ത്രനാക്കാനാണ് നസ്രാണികൾ പിന്നീട് ശ്രമിച്ചത്. പറങ്കികൾക്കു ആഗമനത്തോട് അടുത്തു തന്നെ കൊച്ചി രാജാവിനെ കൈക്കൂലി കൊണ്ടു വിലയ്ക്കു വാങ്ങി എന്നു പ്രസ്താവനയുണ്ടായി." ഫെറോളി പറയുന്നു: "... കൊച്ചി രാജാവ്, അയാൾക്കു അതതു സമയം കൂടുതൽ മദ്യം കൊടുക്കുന്നതാരോ അവരുടെ പക്ഷം പിടിച്ചു വന്നു" (ഫെറോളി, വാല്യം 2, പേജ് 28).

കൊച്ചി രാജാവിനെ കണ്ട് സങ്കടം അറിയിച്ചിട്ടും പ്രയോജനം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. മെത്രാനെ വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന് പോർച്ചുഗീസുകാരോട് രാജാവ് പറഞ്ഞെങ്കിലും ഒന്നും നടന്നില്ല. 'രാജാവ് പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ സംഭാവനകളിൽ മയങ്ങിപ്പോയി' എന്നാണ് ഇ. എം. ഫിലിപ്പ് പറയുന്നത്.

പിന്നീടുണ്ടായ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് ഇട്ടൂപ്പ് റൈട്ടർ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട് (ഇട്ടൂപ്പ്, പേജ് 115): "സുറിയാനിക്കാരോട് നേരെ പറങ്കികൾ വിരോധമായി ചെയ്ത കാഠിന്യ പ്രവൃത്തികൾക്ക് ദ്രവ്യലാഭം വിചാരിച്ച രാജാവും മനസ്സു വച്ചു, ശുദ്ധമാകപ്പെട്ടവനെ കൊല്ലിക്കയാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന രാജാക്കളുടെ രാജാവായ സർവ്വശക്തിയുള്ള ദൈവം ആ നാഴികയിൽ തന്നെ രാജാവിന്മേലും ശിക്ഷ ഇറക്കി. എന്തെന്നാൽ കെട്ടി താഴ്ത്തുന്നതിനു പറങ്കികൾ കൊട്ടയിൽ വട്ടംകൂട്ടിയ സമയം തന്നെ, രാജാവ് കോവിലകത്ത് മാളികയുടെ ഗോവണിമേൽ വീണു തലകീറി ഉടനെ തീപ്പെടുകയും ചെയ്തു." ഇ. എം. ഫീലിപ്പോസ് ഈ സംഭവത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. രാജാവ് വീണ് മരിക്കാൻ ഇടവന്നത് തങ്ങളോടു ചെയ്ത വൻ ചതിവിനു ലഭിച്ച ശിക്ഷയാണെന്ന് നസ്രാണികൾ ബലമായി വിശ്വസിച്ചു. അവരുടെ ഉത്സാഹത്തെ ഈ സംഭവം തട്ടി ഉണർത്തി. അവർ എല്ലാവരും കൂടി മട്ടാഞ്ചേരി പള്ളി പരിസരങ്ങളിൽ ഒത്തുകൂടി. റോമാക്കാരുടെ ദ്രോഹ പ്രവൃത്തികളാൽ സഹികെട്ട നസ്രാണികൾ അവരുമായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇനി വേണ്ടെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ഒടുവിൽ അർക്കദിയാക്കോനുമായുള്ള ചർച്ചയ്ക്കു ശേഷം അവർ ഇങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഇനി മേലിൽ റോമാ സഭയുമായി യാതൊരു ബന്ധവും പുലർത്തേണ്ടതില്ലെന്നും, ജനങ്ങളെല്ലാം കുരിശിൽ തൊട്ട് അപ്രകാരം സത്യം ചെയ്യണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ആ വിധം ഒരു പടിയോല എഴുതി. അവിടെ കൂടിയ ജനക്കൂട്ടം കുരിശിൽ തൊട്ട് സത്യം ചെയ്യുന്നതിന് പല ദിവസങ്ങൾ വേണ്ടിവരുമെന്ന് കണ്ടതിനാൽ സൗകര്യത്തെപ്രതി മട്ടാഞ്ചേരിപള്ളിയുടെ കരിങ്കൽകുരിശിൽ ആലാത്തു കെട്ടി, ആ ആലാത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവർ സത്യം ചെയ്തു. മാനവ ചരിത്രത്തിൽ അത്യപൂർവമായ ഈ സംഭവത്തെ കൂനൻകുരിശു സത്യം എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ വിശേഷിപ്പിച്ചു. ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവം തൊട്ട് അനേകം വിപ്ലവങ്ങളെ കണ്ടും കേട്ടും പരിചയിച്ച ആധുനിക മനുഷ്യൻ കൂനൻകുരിശു സത്യത്തെ കൂനൻകുരിശു വിപ്ലവം എന്നു വിളിച്ച് കൃതാർത്ഥനാകുന്നു.

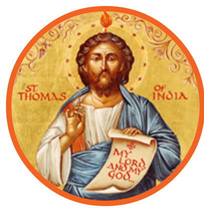
അന്ന് മലങ്കരയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു ലക്ഷം നസ്രാണികളിൽ നാനൂറ് പേർ ഒഴിച്ച് എല്ലാവരും ഈ ദൈവനടത്തിപ്പിനു പിന്നിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ എല്ലാവരും ഒരുപോലെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സത്യം ചെയ്തതും റോമാ സഭയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നുവെന്നല്ല; ജെസ്വീത്തന്മാരെയും, പറങ്കി മെത്രാനെയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു, അവരുമായി ഇനിമേൽ യാതൊരു ബന്ധവും പുലർത്തുന്നതല്ല എന്നായിരുന്നു എന്ന് ഇപ്പോഴത്തെ മിക്ക കത്തോലിക്കാ ചരിത്രകാരന്മാരും, കേരള കത്തോലിക്കാ സഭയും വാദിക്കുന്നുണ്ട്. അടി കിട്ടി വീണാൽ വീണിടത്തു കിടന്നുരുണ്ട് തനിക്കൊന്നും പറ്റിയില്ലെന്ന് വിളിച്ചുപറയുന്ന തരത്തിൽ കൂനൻകുരിശു സത്യത്തിലെ വാചകം അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല, ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നു എന്ന് വിളിച്ചു പറയുന്ന റോമൻ എഴുത്തുകാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ട്. കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനായി ഇക്കൂട്ടർ ചരിത്രരേഖകൾ വരെ സൃഷ്ടിച്ചുകളയും! വിദഗ്ദമായി കള്ളരേഖ വരെ സൃഷ്ടിച്ച് വായനക്കാരെയും, ചരിത്ര വിദ്യാർത്ഥികളെയും ഇക്കൂട്ടർ വഴിതെറ്റിച്ച പല ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ട്.

കൂനൻകുരിശു വിപ്ലവത്തിനു ശേഷം സുറിയാനിക്കാരുടെ ഒരു സമ്മേളനം ആലങ്ങാട്ടു പള്ളിയിൽ കൂടി അഹത്തള്ളായുടെ കല്പനപ്രകാരം അർക്കദിയാക്കോനെ മാർത്തോമ്മായെന്ന സ്ഥാനനാമത്തോടു കൂടി മെത്രാനായി ഉയർത്തി. മാർത്തോമ്മായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നാല് അംഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സംഘത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് താൽക്കാലിക ഭരണക്രമവും ഉണ്ടാക്കി. 1653 മെയ് മാസം 22-നാണ് തോമ്മാ അർക്കദിയാക്കോനെ ആലങ്ങാട്ട് പള്ളിയിൽ വെച്ച് മെത്രാൻ പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തിയതെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന കാര്യമാണ്. കൂനൻകുരിശ് സത്യം കഴിഞ്ഞ് നാലഞ്ചു മാസത്തെ ആലോചനയ്ക്കു ശേഷമാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു നടപടി സ്വീകരിച്ചത്.

St. Dionysius Orthodox Forum (SDOF) of the Delhi Diocese was officially inaugurated by Dr. Youhanon Mar Demetrios.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭ

MALANKARA ORTHODOX SYRIAN CHURCH

A Study about the Relevance of Nicene Faith through the Trinitarian Interpretations of a few Ancient Eastern Christian Theologians

Fr. Dr. Bijesh Philip

The Nicene Creed is considered as one of the most significant expressions of the Apostolic faith in the ancient Church, developed in response to the Divine self-revelation in Christ. This summary statement of faith of the ancient church, formulated even before the compilation of the Bible in the form used today, is extremely noteworthy.

On the occasion of the 1700th Anniversary of the Ecumenical Council that met in Nicaea in 325 CE and the formulation of this creed, many seminars and discussions are being organized all over the world, to analyze and reflect on the significance of this small yet profound statement of faith.

This study is an attempt to arrive at the contextual significance of the creed, primarily through a reading of a few ancient eastern Christian Trinitarian interpreters of the Nicene faith. Since Patristic teachings are deeply embedded in the Biblical texts and liturgical understanding of the ancient Christian community, this study may be beneficial for current theologizing, anchored in the faith of the ancient Christian church.

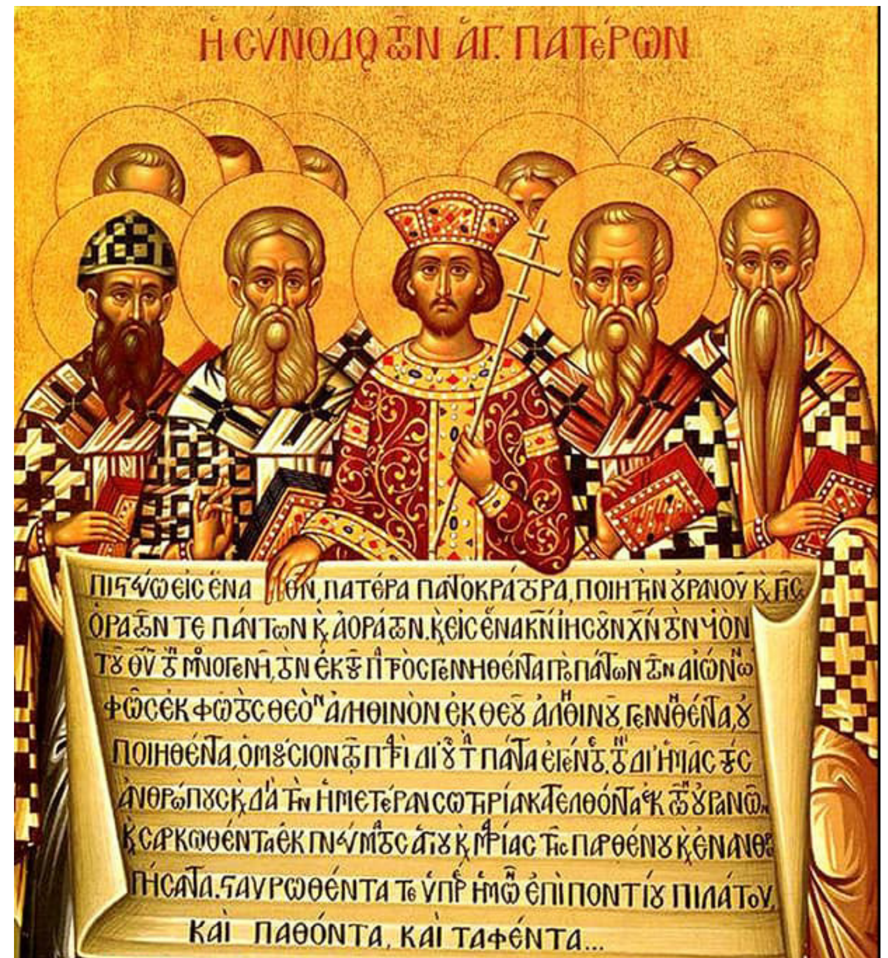
'Nicaea', a name for the faith of the ancient Church and unity of the churches

Constantine, the emperor who gave freedom for the Church in the beginning of the fourth century after its persecution for three centuries, convened the first ecumenical meeting of the Church in Nicaea (Today Iznik in Turkey) to sort out the divisive tendencies prevailing in the Christian community, at that time. More than three hundred bishops from different parts of the world, primarily from the Roman Empire, along with many priests and deacons who accompanied them, attended this synod held at Nicaea near Constantinople. In addition to the finalization of a statement of faith, this Council also pronounced a few anathemas and took a few important decisions which included that of the time of the celebration of Easter. 'We believe in the Holy Spirit also' was the only reference to the Holy Spirit in the creed formulated at Nicaea.

The Creed was completed at the second ecumenical synod held at Constantinople in 381. It was here that the description about the Holy Spirit was added in the third paragraph. So, the Nicene Creed is actually a Niceno-Constantinopolitan Creed and Nicaea is a short name of this creed as a whole and for the faith upheld through this. Since the Nicene creed is an ecumenical affirmation of the faith of the ancient Church accomplished through the first two ecumenical synods and since it is upheld by the majority of the Churches across the world even today, Nicaea stands for the unity of the Churches also.

Trinitarian Faith prior to Nicaean Council

The mystery of the Holy Trinity was unveiled in and through Jesus Christ and slowly, His followers realized the importance of this vision. Specifically, the baptism of Jesus Christ is the occasion when the Trinity manifested itself in a unique way and it is in this relation that the feast which celebrates this in the ancient Syrian Christian Tradition is called Denaha, which literally means 'rising up'. As the Sun rises in the morning clearing

away darkness, the vision of the Trinity, unveiled in a unique way during the time of Jesus' baptism, dispels the darkness of ignorance about the transcendent source of life. Reference to baptism and benediction in the name of the 'Father, Son and Holy Spirit' can be seen in the New Testament (for example, Matthew 28:19 & II Corinthians 13:14) as well as in the liturgical texts of the ancient Church. Seeds of the Trinitarian theology can be seen in many other parts of the Bible also. For example, in His farewell speech Jesus says, "when the Helper comes, whom I shall send to you from the Father, the Spirit of truth who proceeds from the Father, He will testify of Me" (John 15:26) and Peter in his Pentecostal speech says, "This Jesus God has raised up, and of that we all are witnesses. Being therefore exalted to the right hand of God, and having received from the Father the promise of the Holy Spirit, he has poured out this that you yourselves are seeing and hearing." Acts 2: 32, 33).

Ancient Christian fathers like Ignatius of Antioch, Irenaeus of Lyons, Tertullian, Origen etc have written about the Holy Trinity which prepared a good ground for the Nicene faith. The teaching of Origen who lived in the third century had greatly influenced the discussions at the Nicaean Council and also the formulation of the Creed in the fourth century. Ilaria Ramelli by highlighting the coeternity and equality of the divine essence of the Fa-

ther and the Son according to Origen, argues that one theologian who had tremendous impact on the theological discussions of Nicaea was none other than Origen. For Origen the unity between Father and the Son is a sharing of both essence and will. Coeternity of the Logos with the Father was an important thought in Origen's theology. He defended the dogmatic formula "there was no time when Christ did not exist." It must be noted that one of the anathemas of Nicaean Council was against those who profess "there was a time when he (the Son of God) was not".

Nicene creed was not an innovative introduction of a new faith but an amplified and more clear expression of a faith which was integral to the Holy tradition of the Church starting from the Apostles.

Strange teachings which tried to nullify Trinity

Two kinds of strange teachings by some Christian leaders aiming to simplify Trinity and to uphold monotheism emerged in the third and fourth centuries. One type tried to uphold the unity of Godhead by negating the distinction of three persons of the Holy Trinity and the second kind tried to make the Son or the Holy Spirit, or both, just created beings not being coeternal or coessential with the Father. Modalism or Sabellianism is an example of the first type. Adoptionism and Arianism and also Macedonianism are examples of the second category, of which Arianism was the immediate cause of the Nicaean Council.

Arius was a priest of North Africa who had studied in Antioch under the influential theologian Lucian of Antioch, who used to glorify the humanity of Jesus Christ and tried to explain the incarnation of God in Christ without making Jesus himself equal to God. Arius and his colleague Eusebius of Nicomedia, were influenced very much by Lucian. It was this Eusebius who served as a spokesperson of Arianism at the Nicaean Council. The Greek thought, that God is beyond change, is a very powerful idea behind Arianism. If the Son of God is divine like the Father, it was impossible for him to become man according to this view, because that process would cause tremendous change. So, for Arius, the Logos who became incarnate in Jesus Christ must not be fully divine. In his 'Profession of Faith' written in 320 Arius wrote: "This one God, before all time, begot his only- begotten Son, through whom he made the ages and the universe. He begot him not just in appearance, but in fact; by his own will he made his son to subsist and he made him unchangeable and unalterable. God's perfect creature, he is unlike any other creature; begotten, yes, but unique in the manner of his begetting: ….. But we say that he was created by God's will, before all ages." So Arius places Son in an exalted position but still he is a creature only. Roger E. Olson rightly says "Arius and his colleagues- the Arians – affirmed a kind of Trinity made up of three 'divine' beings (Father, Son and Holy Spirit), only one of whom is truly God. He continued to affirm unequivocally in his 'profession of faith,' that only the Father is without beginning and that the Son, though a great creature who shares many of God's attributes, did not exist before he was begotten by the Father." . He strongly believed that God is uncreated and since Logos became a human being, he cannot be God and there was a time when he was not. In other words, according to Arius, the Logos or Son was not coeternal and coessential with the Father. For Arius and his followers, salvation meant, to do the will of God freely by following Christ's example and teachings.

Arius' Bishop Alexander of Alexandria responded to this strange teaching in a gentle manner and he sent correcting letters and gave warnings to change Arius. But when Arius continued his teachings and even accused the Bishop of unacceptable teaching, this bishop informed his fellow bishops about this heretical teaching and tried to counter it through various ways. It was an attempt to safeguard the Gospel as we know and believe. Athanasius as a deacon under this bishop and later as bishop himself defended the traditional faith of the Church. The Emperor Constantine also became sensitive to this controversy brewing in his Empire. The Emperor longed to see Christianity as a strong glue to hold his shaky empire together. So he took initiative to convene a synod of all bishops of his empire to settle this doctrinal dispute and to decide what Christians must believe to be counted as true Christins. Thus, the Nicaean council occurred in 325.

The Holy Trinity in the Creed

There are three distinctive persons – Father, Son and Holy Spirit – in the Trinity, who are of the same divine essence, according to the Creed. The expression "one God" at the beginning of the Creed indicates unity which avoids any notion of tritheism. Nicaean bishops deliberately inserted the Greek word homoousios (same substance or the same essence) to affirm that the Son is of the same substance with the father or the son is also equal to the Father in divinity. 'Lord' is used in the Creed twice -once to represent Christ and secondly to denote the Holy Spirit. It must be noted that when the Hebrew Bible was translated to Greek (Septuagint) Kurios (Lord) was used to indicate Yahweh. So, by calling the Son and the Holy Spirit 'Lord', the Creed affirms that both the Son and the Holy Spirit are equal to the Father in divinity. The expression "true God of true God; begotten not made" used in the Creed to describe the Son, refutes the Arian teaching about the created nature of Son and indicates the equality of the Son with the Father concerning divinity. The expression "who with the Father and the Son is worshiped and glorified" included in the Creed, also clarifies the distinction of the three persons of the Trinity as well as the incredible unity of the Trinity.

Early Eastern Interpretations of the Nicene Faith

Even after the Nicene Council and the formation of the Creed, Arianism continued to influence people. It was in this context that many enlightened saintly leaders of the Church felt the need to defend the Nicene faith by giving further holistic interpretation of the Holy Trinity. The prominent Eastern fathers who developed such a Trinitarian interpretation to defend Nicene faith in the fourth century which is known as the golden era of patrology, are Athanasius, Basil the Great, Gregory Nazianzen, Gregory of Nyssa, John Chrysostom and Ephrem. A few salient features of their such teachings are:

I. Teaching about the Unity in Trinity

Faith of the Israel in One God enshrined in the Shema, "Hear O Israel: The Lord our God, the Lord is one" (Deuteronomy 6:4) is fundamental to the heritage of Christian faith also. Jaroslav Pelikan calls it "a monument and fiery pillar of the primal creed and confession of the Christian Church." Ancient Christian writers have taken extra care to ensure that the Trinitarian vision of God is not polytheism. How did the eastern Christian teachers of the fourth century describe the Trinitarian faith as monotheistic? Gregory Nazianzen depicts this unity in the Trinity in minimum words thus, "for us the monarchy is formed by equality of nature, harmony of will, and identity of activity, and the occurrence with the One of the Beings which derive from the One, a unity impossible among creaturely beings, so that while they are numerically distinct there is no severance in substance(ousia)." This description in nutshell needs to be elaborated.

1. Homoousia or the same essence

These teachers have used the homoousia argument in their interpretations of the Nicene faith in different ways to show that Father, Son and the Holy Spirit are identical in nature or essence. Athanasius and other fathers of fourth century have argued brilliantly that the salvation and Divine revelation available in Christ is valid and perfect because He also is God. Coun-

tering the Arian thought, Athanasius thinks that if the argument that 'there was a time when the Son was not' is true, then the very identity of the Father himself will be in peril. He goes on to portray the coequality of Father and Son by explaining the eternal generation of the Son from the Father.

Cappadocians distinguish the uncreated nature of all three persons of the Trinity and the createdness of the Creation. Thus, Father, Son and Holy Spirit are of the same nature or essence which is different from the essence or nature of anything created. Gregorios of Nazianzus and Gregory of Nyssa explain the same uncreated nature of the Father, the Son and the Holy Spirit. Gregory of Nyssa writes, "Uncreatedness is a property Father holds in common with the Son and the Holy Spirit ….. The Son is linked to the Father and the Holy Spirit in his uncreatedness …. The Holy Spirit is joined to the Father and the Son by the common property of uncreatedness….." Gregory Nazianzen has also beautifully explained the coeternity and thus coessentiality of the Father, the Son and the Holy Spirit.

Gregory of Nyssa says that though the basic substance of different gold coins is the same gold, they are described as many gold coins. Similarly, though there is the same human nature in Peter James and John, the plural term 'men' can be applied to them. "But Scripture ….is careful to use the word 'God' in the singular only, to guard against introducing the notion of different natures in the divine essence." Cappadocians use ousia to indicate that which is common and hypostasis to that which is particular. Against Eunomius who tried to propagate Arianism they strongly taught about "the three hypostases in one ousia" (three persons in one nature). They taught that the adjectives 'unbegotten', 'begotten' and 'proceeded' can be used respectively to indicate the distinctive existence of the Father, the Son and the Holy Spirit but not to indicate difference of natures. Gregory of Nyssa clearly says, "in speaking about 'cause' and 'caused' we do not mean to indicate a difference of nature, but only a difference in manner of existence." So while appreciating distinction and plurality in Godhead, they unceasingly affirm the fact that there is no difference of nature between the Father, the Son and the Holy Spirit.

2. Same operation and perichoresis

Ancient Christian Greek fathers have also explained the essential unity of the Father, the Son and the Holy Spirit on the basis of the unity of operation. Though one person is highlighted at one time, acts of creation, incarnation, salvation etc. are done together by all three persons. It is true that where there is only one action, there is only one agent. If the action proceeds from three members of the Trinity, then the Trinity is the single source of that action. Though each person is a willing agent in the Trinity, each divine act is a single activity of the Father, the Son and the Holy Spirit. Gregory of Nyssa, while describing the singularity of the activity of the Triune God writes thus " .the operation of the Father, the Son and the Holy Spirit is one, differing or varying in nothing, the oneness of their nature must be inferred from the identity of their operation." . On another occasion Gregory of Nyssa explains it thus, "We are not told that the Father does anything by himself in which the Son does not cooperate; or that the Son has any isolated activity apart from the Holy Spirit. All activities which extend from God to creation are described by different names, in accordance with the different ways in which they are presented to our thought.: but every such activity originates from the Father, proceeds through the Son, and is brought to fulfillment in the Holy Spirit. For this reason the name of the activity is not split among the plurality of the agents….. Whatever happens, whether it concerns his providence for us, or the government and ordering of the whole universe, takes place through the action of the three; but what happens is not three things."

Though there are three distinctive persons (hypostasis) in the Godhead, according to the ancient interpreters of the Nicaean faith, all the works of the Triune God can be understood as a same operation. The Father, the Son and the Holy Spirit have the same will and the same operation. By "energy" (energia) of the Trinity, ancient Christian fathers meant the perceivable manifestation of God through operation in history. As there is one nature there is one 'energy' in the Trinity. In other words, there is one and the same operation for the Trinity which communicates the Trinitarian life of God based on love for His creation.

The Greek word perichoresis means to 'make room for' or 'to come round to in succession'. It indicates reciprocity. Greek fathers used this term to explain the internal co-inherence and mutual indwelling of the three persons in the Trinity. On one occasion, we experience the Son at the forefront and on another occasion the Holy Spirit. When the Son is highlighted, the Father and the Spirit are also with Him. In the next phase when the Holy Spirit plays an active role and is at the forefront of the operations, the other two persons of the Trinity are also with the Spirit. This is 'mutual indwelling' or 'perichoresis'.

In order to explain this insight of the same operation and perichoresis to modern minds, an analogy of brain, nerve and an organ of a body can be used. For example, during a handshake, while one hand of a person is extended to the other person, along with it, the nerve and brains are also working to make it happen. Since the nerve and brains are working along with the hand, without being seen, though the act appears to be that of the hand only, actually it is a combined act of the three. Likewise, the Holy Spirit and the Father were also with the incarnate Son.

3. The Father as the Principle of Unity

Cappadocian fathers think of the Father as the source from whom the other two persons - The Son and the Holy Spirit - derive their being. "God is one," writes St. Basil, "because the Father is one." Gregory Nazianzen portrays Father as the principle of unity thus, "They (Son and Holy Spirit) derive from the First Being, though they are not after him. 'Without beginning' implies 'eternal'. Yes; but eternal does not necessarily imply 'without beginning' seeing that these Beings are referred to the Father as their origin. Thus, they are not without beginning in respect of cause. But it is clear that a cause is not necessarily prior in time to its effects; for the sun is not prior to the sunlight…" Bishop Kallistos Ware describes the same idea in these words: "The first person of the Trinity, God the Father, is the foundation of Godhead, the source, cause or principle of origin for the other two persons. He is the bond of unity between the three: there is one God because there is one Father." It must also be noted that God the Father is the eternal source of the eternal Son and the eternal Holy Spirit. There is no time and space between them.

In the third paragraph of the Nicene Creed, the faith is 'in the one living Holy Spirit, Lord and giver of life, who proceeds from the Father…". This is based on the biblical depiction of the Spirit as 'proceeding' from Father (Jn15:26). So the attempt to insert the expression "and from the Son" (filioque) in this part of the creed was not acceptable for the Orthodox. The Orthodox think that the double procession or the procession from the Father and the Son presupposes two sources in the Trinity. They fear that two sources ('filioque') would damage the principle of unity in the Trinity.

In an insightful study on the Father, based on the teachings of the ancient Christian fathers, the Orthodox theologian John Behr opines that they understood God as the Father or for them Father is a synonym for God above all. But the Son and the Holy Spirit are together with the Father and the Father is revealed through the Son and the Spirit. John Behr writes , "When

Gregory of Nyssa speaks of certain continuous and uninterrupted communion that appears in them (Father, Son and the Holy Spirit), he is referring directly to the invariability of nature contemplated equally in each, the continuity of the being of the Father in the Son and the Spirit – not a "communion" or "community" between the persons, as the analogy of three distinct human agents might suggest, and as is the case for the perichoretic unity of the three spoken about much in modern Trinitarian theology." He summarises his argument thus, "The One 'God over all' is thus the Father, made known through the Son and the Spirit, with whom he eternally exists and without whom he is never contemplated."

4. Mutual glory and delight as Intra-Trinitarian Communion

Athanasius, Basil and Gregory of Nyssa give a clear picture about interpersonal communion in the Holy Trinity in the transcendent realm also. They come to this conclusion based on the experience from the historical realm as depicted in the Gospels and some other Biblical passages. Athanasius' initiative to apply the declaration of Wisdom in Proverbs 8:30, "I was daily his delight, rejoicing before him always" to the pre-existent Christ is insightful. Summarizing Athanasius' profound Biblical Trinitarian theology in this regard, Khaled Anatolios says "If communion with creation can be a delight for God, then surely we have to conceive of that delight as merely an extension outward of the intra divine interpersonal delight of the Holy Trinity."

Focusing on verses which teach how the Holy Spirit glorifies the Son (for ex. John 16:13-14) and how the Son will be glorified by the Father and the Father by the Son (John 12.28), Basil describes mutual intra trinitarian glorification and communion in his treatise On the Holy Spirit. Gregory of Nyssa elaborates this vision of his brother and depicts the Trinity as a "circle of glory" thus, "….Now the Spirit does glorify the Father and the Son. And he is not a liar who said, 'I glorify those that glorify me.' 'I have glorified you,' says the Lord to the Father, and again he says, 'glorify me with the glory which I had with you before the world was.' The divine voice responds, 'I have both glorified and will glorify again.' You see the circle of glory revolving among those who share a likeness. The Son is glorified by the Spirit; the Father is glorified by the Son; again, the Son has his glory from the Father; and the only -begotten thus becomes the glory of the Spirit." This portrayal of Trinitarian life as a circle of mutual glorification and interpersonal communion is insightful. This is helpful not to confine the unity of the Holy Trinity to an expression 'one essence' or 'communion of nature'.

I. About Distinctions within the Godhead

The three persons – the Father, the Son and the Holy Spirit exist eternally as three distinct persons having the same nature and deep communion. Though they are a community having co-eternity and co-equality, as Gregory Nazianzen says, the names the Father, the Son and the Holy Spirit, as we see in the Bible, indicate distinction of persons in the Trinity: ingeneracy / unbegottenness is a special aspect of the Father, generation or begottenness is special to the Son and procession particular to the Holy Spirit. "The very facts of not being begotten, of being begotten and of proceeding, give them whatever names are applied to them – Father, Son and Holy Spirit, respectively. The aim is to safeguard the distinctness of the three hypostases within the single nature and quality of the Godhead. The Son is not Father; there is one Father, yet he is whatever the Father is. The Spirit is not Son because he is from God; there is one Only-begotten. Yet whatever the Son is, he is. The three are a single whole in their Godhead and the single whole is three in personalities. Thus, there will be no Sabellian 'One', no three to be mischievously divided by our contemporaries." Gregory Nazianzen's line of thought is that since these names and titles of the three persons of the Trinity, as we get from the revelation recorded in the New Testament, refer to the distinction of the persons, these are not interchangeable. But there is no separation between them in time, will or in power as in human beings. Likewise Gregory of Nyssa also writes about the distinctive nature of the persons of the Trinity in details and concludes with these words, "the persons of the Godhead are not divided from each other in time, place, will, occupation, activity or any qualifications of this sort, the distinguishing marks observed in human beings. The only distinction here is that the Father is Father, not Son; the Son is Son, not Father; similarly, the Holy Spirit is neither Father nor Son." Father, Son and the Holy Spirit do not differ in essence or nature (ousia) but in their personal attributes (hypostasis) only. Paternity (Father), filiation (Son) and procession (Holy Spirit) are such attributes according to these interpreters of the Nicene faith.

Patristic understanding is that "each of them enjoys a personal will within the unity of divine being and person." It is noteworthy that Cappadocians characterise the Trinitarian persons, the Father, the Son and the Holy Spirit as willing and acting agents. For them the unity of operations in Trinity is not an undifferentiated unity but a unity of the tripersonal distinctions. While describing the dignity of the hypostatic existence of the Holy Spirit, Gregory of Nyssa says, "Like God's Word, it exists hypostatically, is capable of willing, self-moved and active. It always chooses the good and it has the power that corresponds to its will in fulfilling every good purpose." Without such an explanation, the description about the unity of being, will and operation of the persons of the Trinity may be misunderstood as one closer to modalism. So, what is seen in these interpretations is a uniquely unified differentiation and a differentiated unity.

II. A response to the issue of gender discrimination concerning the Trinity

Feminist theologians have raised the issue of gender discrimination with regard to the Trinitarian language. The criticism about the male chauvinist language of the Trinitarian theology in the book Beyond God the Father by Mary Daly can not be ignored. A rereading of Ephrem's interpretation of the Nicene faith will be beneficial in this regard. It is noticeable that books like Nicaea and Its Legacy present Ephrem as an exponent of Trinitarian Theology in the fourth century. Ephrem while explaining Trinity through interrelated symbols of Sun, light and warmth, deliberately links the Holy Spirit to warmth. He has described the life giving and divinising work of the Holy Spirit by using the image of a hen giving warmth to egg while brooding over it. He extends this feminine language to explain further when he explains the generation of the Son from the hidden womb of the Father. In On Virginity he writes,

"Christ, You have given life to the creation by Your birth
that took place openly from a womb of flesh
Christ, You dazzled understanding by Your birth
that shone forth from eternity from the hidden womb."

Kathleen McVey's comment about Ephrem's reference to divine birth of the Son in eternity in various hymns is worth mentioning, "Although Ephrem does not call God Mother, he seems also to avoid the name Father when he is speaking of the hidden womb and hidden birth in eternity; instead he refers to the Deity / Divinity or 'the Parent', 'the Great One' or 'the Great Being'." Kathleen McVey also mentions that in one exception to this pattern when Ephrem does choose to couple the name of Father with the womb, he also selects the title Word (Melta, which is feminine in Syriac) to refer to the Son and develops the image using feminine verb forms. That particular passage is:

"The Word (Melta) of the Father came from His womb
and clothed herself in a body in another womb
She went forth from womb to womb
Filled by Her are chaste wombs
Blessed is the One Who dwells in us"

(To be continued)

മലങ്കരയുടെ പുണ്യാളച്ചനും വ്യാളി കഥയും: ചില അനുബന്ധങ്ങൾ

ഡെറിൻ രാജു

നസ്രാണികൾക്ക് ഒരുപാട് പരിശുദ്ധൻമാരുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ പുണ്യാളച്ചനു സവിശേഷസ്ഥാനമുണ്ട്. മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ ദേശത്ത് ജനിച്ച് വളർന്ന് 1700 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് കൊല ചെയ്യപ്പെട്ട ഗീവറുഗീസ് എന്ന യുവാവ് നസ്രാണികൾക്ക് എപ്പോഴും വിളിച്ചുറപ്പിക്കുന്ന ഒരു സാന്നിധ്യബോധമാണ്. വിളിച്ചാൽ വിളിപ്പുറത്തെന്ന സാമാന്യ വാചകത്തിനപ്പുറം സഹദ ഒരു ധൈര്യമാണ്. നസ്രാണികളുടെ പെരുന്നാളുടെ പൊലിമയിലും ആഘോഷത്തിലും പരിശുദ്ധ ഗീവർഗീസ് സഹദായുടെ പെരുന്നാളിനു പകിട്ടും ഏറെയാണ്.

എന്നാണ് ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വം എന്നതിനു കൃത്യമായ രേഖകൾ ഇല്ല. ഡയോക്ലീഷ്യന്റെ പീഡയുടെ സമയത്താണ് എന്നത് ഭൂരിഭാഗം പേരും സമ്മതിക്കുന്ന വസ്തുതയാണ്. കൃത്യമായ ചരിത്ര രേഖകളുടെ അഭാവമെന്ന കാരണം പറഞ്ഞാണ് പോൾ ആറാമൻ മാർപാപ്പ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരും പെരുന്നാളും വിശുദ്ധന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ നിന്ന് 1969-ൽ നീക്കിയത്. എങ്കിലും നസ്രാണികളെ അത്തരം പേരു നീക്കലുകളൊന്നും അശേഷം സ്വാധീനിച്ചിട്ടില്ല. ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു തീയതി 303 ഏപ്രിൽ 23/24 എന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ തീയതി പറയാനുള്ള കാരണം ഡയോക്ലീഷന്റെ ക്രൈസ്തവ പീഡയുടെ രണ്ടാം ഘട്ടം അവസാനിച്ച തീയതിയായി ആ ദിവസം പരിഗണിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ്. അതിനും 16 ദിവസം കഴിഞ്ഞാണ് രണ്ടാം പ്രാവശ്യം അഗ്നി വന്ന് നശിപ്പിക്കുന്നത്. ആ ദിവസം (ഏപ്രിൽ 24) അദ്ദേഹം 11 പേരെ വധിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഒരാൾ ഗീവറുഗീസ് സഹദ എന്ന നിലയിലാണ് 303 ഏപ്രിൽ എന്ന തീയതി കാണുന്നത്. കൃത്യമായ തീയതി ആദിമ സഹദേൻമാരുടെ ഒന്നും കാര്യത്തിൽ കണ്ടെത്താനും സാധിക്കുകയില്ല.

ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏറ്റവും പഴയ രേഖകളിൽ ഒന്ന് അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഗ്രീക്കിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു ചരിത്രമാണ്. അത് നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയി. എന്നാൽ അതിന്റെ സുറിയാനി (AD 600) ലത്തീൻ പരിഭാഷകൾ (89 നൂറ്റാണ്ടുകൾ) നിലനിന്നു. അതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയെ അവലംബിച്ചുള്ള മലയാളം പരിഭാഷയാണ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ പ്രധാനം. നമ്മുടെ പെങ്കീസയിലും പ്രുമിയോനുകളിലും പാട്ടുകളിലും ഒക്കെ കാണുന്ന ആശയങ്ങളിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗവും ഈ പഴയ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നു തന്നെയാണ്. ഏഴര വർഷം ഗീവറുഗീസിനെ പീഡിപ്പിച്ചു. 72 (പന്തീരാറു) വിധികർത്താക്കൾ വിസ്തരിച്ചു. 3 തവണ മരിച്ച ശേഷം ഉയിർത്തു. നാലാം തവണ വാളിനിരയായി മരിച്ചു. അലക്സന്ത്രിയ രാജ്ഞിയെ വിശ്വാസിയാക്കി തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങൾ എല്ലാം ആ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നാണ്.

ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ അനുസ്മരണത്തിലും ചിത്രങ്ങളിലുമൊക്കെ പാമ്പിനെ നിഗ്രഹിക്കുന്ന ചിത്രമാണ് തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്. എന്നാൽ ഈ കഥ ആദിമ ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ ജീവചരിത്രത്തിലും വ്യാളീനിഗ്രഹത്തിന്റെ കഥ ഇല്ലായെന്നതാണ് കൗതുകകരം. 11-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാത്രമാണ് ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ ചരിത്രത്തിൽ പാമ്പിന്റെ കഥ കൂടി ചേർന്ന് പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയത്. നമ്മുടെ പെങ്കിസായിലെ പാട്ടുകളിലും പാമ്പിന്റെ കഥ കാണുന്നില്ല. മലയാളം പെങ്കീസായിൽ മൂന്നാം മണി കോലോയിൽ കൂക്കോയോ രീതിയിൽ രണ്ടാം ഖണ്ഡത്തിൽ വൻ പാമ്പിനെ നീ നിഹനിച്ചു.. എന്നു കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പാമ്പാക്കുട സുറിയാനി പെങ്കീസായിൽ അങ്ങനെ ഒരു പാട്ട് കാണുന്നില്ല. സന്ധ്യയുടെ പ്രുമിയോനിൽ നീരുറവയിൽ കിടന്ന മഹാസർപ്പത്തെ വധിച്ച് പ്രഭുവിന്റെ മകളെ രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്ത ഗീവറുഗീസേ നിനക്കു സമാധാനം എന്നും കാണുന്നുണ്ട്. സുറിയാനിയിൽ അങ്ങനെ ഉണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. പ്രുമിയോനിലും പെങ്കീസായിലും ഒന്നും മറ്റ് ഒരിടത്തും വ്യാളിനശീകരണം കാണുന്നില്ല. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സുറിയാനിയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ദിദിയാനോസ് രാജാവിനെ വിഷസർപ്പം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നത് ഒരു പഠനമർഹിക്കാവുന്ന വിഷയവുമാണ്.

മേടം 24-നാണോ 23 - നാണോ സഹദായുടെ പെരുന്നാൾ തീയതി എന്നതും ഒരു സംശയമാണ്. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നേരത്തെ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനം കൂടി ഇതോടൊപ്പം ചേർക്കുന്നു.

മേടം നാലോടിരുപതു തന്നിൽ... എന്നാരംഭിച്ചിരുന്ന മാർ ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ പെരുന്നാൾ ദിവസത്തിലെ ഹൂത്തോമോ പ്രസിദ്ധമായ ഒന്നാണ്. എന്നാൽ കുറച്ച് വർഷങ്ങളായി മേടം മൂന്നോടിരുപതു തന്നിൽ... എന്ന രീതിയാണ് കേൾക്കുന്നത്. ചിലർ പഴയ രീതിയിൽ 'നാലോടിരുപത്' തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതിനു പിന്നിലെ കാരണമെന്താണ്?

പാശ്ചാത്യ - പൗരസ്ത്യ സഭകൾ വലിയ സഹദായായി പരിഗണിക്കുന്ന മാർ ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ പെരുന്നാൾ പൗരസ്ത്യ സുറിയാനിയിൽ നീസാൻ 24 ഉം പാശ്ചാത്യ സുറിയാനിയിൽ നീസാൻ 23 ഉം ആയിരുന്നു.

സുറിയാനി കണക്കിലായപ്പോൾ നീസാൻ മേടമായി. അങ്ങനെ മേടം 23-ഉം 24-ഉം സഹദായുടെ പെരുന്നാളായി. അന്ത്യോഖ്യൻ ബന്ധത്തിനു മുമ്പ് മേടം 24 ആയിരുന്നു പെരുന്നാൾ. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പാശ്ചാത്യ - പൗരസ്ത്യ പ്രതിസന്ധികൾക്കിടയിൽ ഈ രണ്ട് ദിവസവും പെരുന്നാളായി. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം ആണല്ലോ പൂർണമായി അന്ത്യോഖ്യൻ രീതിയിലേക്ക് മാറിയത്. പിന്നീട് മേടം 23 തന്നെയായി. എങ്കിലും ഔഗേൻ ബാവാ ഹൂത്തോമോ എഴുതിയപ്പോൾ പഴയ രീതിയുടെ സ്വാധീനം കൊണ്ടാകാം മേടം (നീസാൻ) 24 തന്നെ ഉപയോഗിച്ചു. സി. പി. ചാണ്ടി സാറിന്റെ സഹായത്തോടെ അത് മേടം 24 (നാലോടിരുപത്) എന്ന് കാവ്യവത്ക്കരിച്ചു.

സുറിയാനി കണക്ക് നോക്കിയാൽ മേടം 23 എന്നത് മെയ് 6 ആണ്. കൊല്ല വർഷം മേടം 23 നോക്കിയാൽ അത് മെയ് 7 or 8 വരും. പുതുപ്പള്ളി, എടത്വ, ഇടപ്പള്ളി (മെയ് 4) പെരുന്നാളുകൾ ഈ സമയത്താണല്ലോ വരുന്നത്. മാർത്തോമാ ഏഴാമൻ സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചതും മേടം 24 (05-05-1796) ഗീവറുഗീസ് സഹദായുടെ പെരുന്നാൾ ദിവസമായിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഏപ്രിൽ 23 ആണ് ഏതാണ്ട് സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിച്ച തീയതി. ലത്തീൻ രീതിയിൽ ഏപ്രിൽ 23 ആയിരുന്നു നേരത്തെ തന്നെ.

പ്രുമിയോനുകളും ഹൂത്തോമോകളും എന്ന പുതിയ പുസ്തകത്തിൽ മേടം 23 (മൂന്നോടിരുപത്) എന്നതാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവസാനം ഇറങ്ങിയ ആണ്ടക്കമുള്ള ഹൂത്തോമോകളിൽ മേടം 24 (നാലോടിരുപത്) എന്ന് തന്നെ തുടരുന്നു. രണ്ട് പുസ്തകത്തിൽ രണ്ട് രീതിയിൽ കിടക്കുന്നതാണ് രണ്ട് രീതിയിൽ ചൊല്ലി കേൾക്കുന്നതിന്റെ കാരണം. രണ്ടും ഒരേ തീയതി ആക്കുന്നതാണ് അഭികാമ്യം. ഏപ്രിൽ 23 എന്ന തീയതിയെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് മേടം 23 (മൂന്നോടിരുപത്) എന്നത് സ്വീകരിക്കുകയായിരിക്കും നല്ലത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഹൂത്തോമോ പുസ്തകത്തിലെ സുറിയാനിയിൽ ܒܥܣܪܝܢ ܘܐܪܒܥܐ എന്നത് ܒܥܣܪܝܢ ܘܬܠܬܐ മാറ്റുന്നതുമാകും ഉചിതം. ❑

ഹന്ന

സിസ്റ്റർ മേരി OSM
(ബേത്‌ലഹേം ദയറ കിഴക്കമ്പലം)

ശമുവേൽ പ്രവാചകന്റെ അമ്മയായ ഹന്നയുടെ ജീവിതം, പ്രധാനമായും 1 ശമുവേൽ 1, 2 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നു. വിശ്വസ്തതയുടെയും ദൈവാശ്രയത്തിന്റെയും ഏറ്റവും ആഴമേറിയ ഉദാഹരണങ്ങളിലൊന്നാണത്. ഹന്നയുടെ ജീവിതം തീവ്രവും വ്യക്തിപരമായ കഷ്ടപ്പാടുകളും സാമൂഹിക വെല്ലുവിളികളും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതായിരുന്നു, എന്നാൽ ഈ പ്രതിസന്ധി ഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം അവൾ അസാധാരണമായ വിശ്വാസം, സ്ഥിരോത്സാഹം, ഭക്തി, വിനയം, ആത്മത്യാഗം എന്നിവ പ്രകടിപ്പിച്ചു. അവളുടെ ജീവിതം വെറുമൊരു പ്രചോദനാത്മകമായ വിവരണമല്ല; ഒരു വിശ്വാസിക്ക് അതിശക്തമായ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കിടയിലും ദൈവത്തോട് ചേർന്ന് നിൽക്കാനും ഒടുവിൽ അവന്റെ ദൈവീക ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുടെ ഒരു ഉപകരണമായി മാറാനും എങ്ങനെ കഴിയുമെന്നതിന്റെ ഒരു ജീവസുറ്റ ഉദാഹരണമാണ് ഹന്നയുടെ ജീവിതം.

1. വന്ധ്യതയുടെ നടുവിലെ വിശ്വാസം

ഹന്നയുടെ വിശ്വാസം ഏറ്റവും പ്രകടമാകുന്നത് അവൾ വന്ധ്യതയുടെ വേദനാജനകമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ എങ്ങനെ കൈകാര്യം ചെയ്തു എന്നതിലാണ്. പുരാതന ഇസ്രായേലിൽ, ഒരു സ്ത്രീയുടെ മൂല്യം പലപ്പോഴും കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കാനുള്ള അവളുടെ കഴിവുമായി അടുത്ത് ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. വന്ധ്യ സാമൂഹത്തിൽ ഏറെ അപമാനം അനുഭവിച്ചിരുന്നു. ഈ സാംസ്കാരിക സമ്മർദ്ദവും അവളുടെ വ്യക്തിപരമായ വേദനയും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ഹന്ന ദൈവത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിഞ്ഞില്ല. പകരം, അവൾ തന്റെ ദുഃഖം ദൈവതിരുമുമ്പാകെ കൊണ്ടുവന്നു. 1 ശമുവേൽ 1:1011-ൽ, അവൾ മനോവ്യസനത്തോടെ യഹോവയോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു വളരെ കരഞ്ഞു. അവൾ ഒരു നേർച്ച നേർന്നു. സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവേ, അടിയന്റെ സങ്കടം നോക്കി അടിയനെ ഓർക്കയും അടിയനെ മറക്കാതെ ഒരു പുരുഷസന്താനത്തെ നൽകുകയും ചെയ്താൽ അടിയൻ അവനെ അവന്റെ ജീവപര്യന്തം യഹോവെക്കു കൊടുക്കും അവന്റെ തലയിൽ ക്ഷൌരക്കത്തി തൊടുകയുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞു

ഹന്ന 'മനോവ്യസനത്തോടെ യഹോവയോടു' പ്രാർത്ഥിച്ചു, ദൈവം തനിക്ക് ഒരു മകനെ നൽകിയാൽ, അവനെ അവന്റെ സേവനത്തിനായി സമർപ്പിക്കുമെന്ന് പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. ഈ പ്രാർത്ഥന അവളുടെ ശ്രദ്ധേയമായ വിശ്വാസത്തെ പ്രകടമാക്കുന്നു. ദൈവം തന്നെ കേൾക്കാൻ പ്രാപ്തനാണെന്നും തന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾ മാറ്റാൻ പ്രാപ്തനാണെന്നും ഹന്ന വിശ്വസിച്ചു. അവളുടെ വിശ്വാസം നിഷ്ക്രിയമായിരുന്നില്ല; അത് സജീവമായിരുന്നു. തീക്ഷ്ണവും ആത്മാർത്ഥവുമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ അവളുടെ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ഒരു അദ്ഭുതം കണ്ട് വിശ്വസിക്കാൻ അവൾ കാത്തിരുന്നില്ല. അവളുടെ വിശ്വാസമാണ് ആദ്യം വന്നത്. അവളുടെ വിശ്വാസം അവൾക്ക് ദൈവത്തെ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ സമീപിക്കാനുള്ള ശക്തി നൽകി, അവൻ അവളെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്ന അവന്റെ കരുണയിലും അവന് അവളെ സഹായിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന അവന്റെ ശക്തിയിലും ഹന്ന ആശ്രയിച്ചു. ദൈവത്തിലുള്ള അവളുടെ പ്രത്യാശയും ആശ്രയവും പ്രയാസകരമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ പോലും അവൾക്ക് വിശ്വാസത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. അവൻ കരുണയുള്ളവനും ഇടപെടാൻ തക്ക ശക്തനുമാണെന്ന് ഹന്ന വിശ്വസിച്ചു.

സാഹചര്യങ്ങൾ നിരാശാജനകമാണെന്ന് തോന്നുമ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്ന ഇത്തരത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ഹന്നയിൽ നമുക്ക് കാണാവുന്നതാണ്. അനുഗ്രഹങ്ങൾ എളുപ്പത്തിൽ ഒഴുകി എത്തുമ്പോൾ മാത്രമല്ല, പ്രത്യേകിച്ച് പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ വൈകിയോ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടോ എന്ന് തോന്നുമ്പോൾ പോലും ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസികൾക്ക് ഹന്നയുടെ ജീവിതം ഒരു വെല്ലുവിളിയായി നിലകൊള്ളുന്നു.

2. കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കിടയിലും പ്രാർത്ഥനയിൽ സ്ഥിരോത്സാഹം

ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തോടൊപ്പം, ഹന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ വലിയ സ്ഥിരോത്സാഹിയുമായിരുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയുടെ മൂല്യം പലപ്പോഴും പ്രസവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ഹന്ന വർഷങ്ങളോളം വന്ധ്യയായിരുന്നു, അത് ആഴമായ ദുഃഖത്തിന് കാരണമായിരുന്നു. ഭർത്താവായ ഏല്ക്കാനയുടെ മറ്റൊരു ഭാര്യയും കുട്ടികളുള്ളവളും ഹന്നയുടെ എതിരാളിയുമായ പെനിന്നാ, ഹന്നയുടെ വന്ധ്യത കാരണം അവളെ നിരന്തരം പ്രകോപിപ്പിക്കുകയും പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ യഹോവ ഹന്നയുടെ ഗർഭം അടച്ചിരുന്നതിനാൽ കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കാൻ, പെനിന്നാ നിരന്തരം അവളെ കുത്തി നോവിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രതിസന്ധി നിമിഷങ്ങളിലും കയ്പുള്ളവളോ പ്രതികാരബുദ്ധിയുള്ളവളോ ആകുന്നതിനുപകരം, ഹന്ന തന്റെ കഷ്ടപ്പാട് ക്ഷമയോടെ സഹിച്ചു. ആരാധനയ്ക്കും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുമായി ശീലോവിലെ യഹോവയുടെ ആലയത്തിലേക്ക് അവൾ നിരന്തരം പോയി. പുരോഹിതനായ ഏലി ആദ്യം അവളുടെ നിശബ്ദ പ്രാർത്ഥനയെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും അവൾ മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരോപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പോലും (1 ശമുവേൽ 1:1314), ഹന്ന ബഹുമാനത്തോടും കൃപയോടും കൂടി പ്രതികരിച്ചു, നീരസമില്ലാതെ അവൾ തന്റെ സാഹചര്യം വിശദീകരിച്ചു. അവൾ ആ കഷ്ടപ്പാടിലും പ്രാർത്ഥനയിൽ സ്ഥിരോത്സാഹം കാണിച്ചു. ഹന്ന തന്റെ വേദനയെ നിരന്തരവും ഹൃദയംഗമവുമായ പ്രാർത്ഥനയാക്കി മാറ്റി. അവൾ ദൈവാലയത്തിൽ പോയി തന്റെ ആത്മാവിനെ ദൈവത്തിന് പകർന്നു, ഒരു മകനെ ചോദിക്കുകയും അവനെ ദൈവസേവനത്തിനായി സമർപ്പിക്കുമെന്ന് പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ പ്രാർത്ഥന വളരെ തീവ്രമായിരുന്നു, പുരോഹിതനായ ഏലി, ഹന്ന മദ്യപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കരുതി. വളരെക്കാലം കാത്തിരുന്നിട്ടും, ഹന്ന ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷ കൈവിട്ടില്ല. ദൈവത്തിന്റെ സമയനിഷ്ഠയിലുള്ള അവളുടെ അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം അവളുടെ സ്ഥിരോത്സാഹത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാണ്.

പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം ലഭിച്ചപ്പോഴുള്ള ഹന്നയുടെ പ്രതികരണം അഭിമാനമോ സ്വത്തവകാശമോ ആയിരുന്നില്ല, അത് ആരാധനയായിരുന്നു. 1 ശമുവേൽ രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ, ദൈവത്തിന്റെ നീതിയെയും പരമാധികാരത്തെയും സ്തുതിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ നന്ദിയുടെ ശക്തമായ ഒരു പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നു. ജീവിത സമ്മർദ്ദത്തിന്റെ കീഴിലും വിശ്വാസത്തിന്റെ ശക്തി, ക്ഷമാപൂർവ്വമായ പ്രാർത്ഥന, ത്യാഗപരമായ അനുസരണം എന്നിവയുടെ തെളിവാണ് ഹന്നയുടെ

സ്ഥിരോത്സാഹം. അവളുടെ ജീവിതം നമ്മെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാനും, കഷ്ടപ്പാടുകളിലൂടെ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കാനും, ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളാൽ അവനെ ബഹുമാനിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു.

യഥാർത്ഥ ശക്തി പലപ്പോഴും വെളിപ്പെടുന്നത് ശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തികളിലല്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തിലുള്ള അചഞ്ചലമായ ആശ്രയത്തോടൊപ്പം കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ നിശബ്ദ സഹിഷ്ണുതയിലാണെന്നാണ് ഹന്നയുടെ സ്ഥിരോത്സാഹം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുമ്പോഴും, കഷ്ടപ്പാടുകൾ അസഹ്യമായി തോന്നുമ്പോഴും, വിശ്വാസത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ ഹന്നയുടെ ജീവിതം നമ്മെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു.

3. പ്രതിഫലേച്ഛയില്ലാത്ത ദൈവഭക്തിയും സമർപ്പണവും

ഹന്നയുടെ ദൈവഭക്തി അവൾ നേർന്നതും നിറവേറ്റിയതുമായ നേർച്ചയിൽ ഏറ്റവും വ്യക്തമായി കാണാം. ദൈവം അവൾക്ക് ഒരു മകനെ നൽകിയാൽ, 'അവന്റെ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ ദിവസവും' അവനെ കർത്താവിനു തിരികെ നൽകുമെന്ന് അവൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു (1 ശമുവേൽ 1:11). ശമുവേൽ ജനിച്ച് മുലകുടി മാറിയതിനുശേഷം, ഹന്ന താൻ നേർന്നതുപോലെ തന്നെ ചെയ്തു - അവൾ ശമുവേലിനെ യഹോവയുടെ ആലയത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്ന് ദൈവസേവനത്തിനായി അവനെ സമർപ്പിച്ചു.

ദൈവത്തോടുള്ള അവളുടെ ഭക്തി യഥാർത്ഥവും ത്യാഗപരവുമാണെന്ന് അവളുടെ പ്രവൃത്തികൾ തെളിയിക്കുന്നു. ഹന്നയുടെ പ്രാഥമിക ആഗ്രഹം വ്യക്തിപരമായ പൂർത്തീകരണമോ മാതൃത്വത്തിലൂടെയുള്ള സാമൂഹിക സാധൂകരണമോ മാത്രമായിരുന്നില്ല. മറിച്ച്, ഒരു കുഞ്ഞിനുവേണ്ടിയുള്ള അവളുടെ വാഞ്ഛ ദൈവത്തെ ബഹുമാനിക്കാനുള്ള അവളുടെ ആഗ്രഹവുമായി അടുത്ത ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവൾ അന്വേഷിച്ച അനുഗ്രഹം ആത്യന്തികമായി ദൈവത്തിൽ നിന്നും ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനുമായിട്ടാണെന്ന് അവൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞു, സ്വന്തം സംതൃപ്തിക്കുവേണ്ടി മാത്രമല്ല.

'ഹന്നയുടെ ഗീതം' എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന 1 ശമുവേൽ 2:1-10-ലെ ഹന്നയുടെ നന്ദിപ്രാർത്ഥന, അവളുടെ ആഴമായ ഭക്തിയെ കൂടുതൽ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഉൾക്കാഴ്ചയാൽ സമ്പന്നമായ ഒരു പ്രാർത്ഥനയാണിത്, ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരം, വിശുദ്ധി, നീതി എന്നിവയെ ആഘോഷിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ പദ്ധതിയെയും പരമാധികാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ആഴത്തിലുള്ള ധാരണയും യോജിപ്പും അവളുടെ സ്തുതി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

ശമുവേൽ എന്ന ഒരു മകനെ ലഭിച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല, ലോകത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ നീതി, ശക്തി, ഭരണം എന്നിവ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് കാണുന്നതിനാലും ഹന്ന സന്തോഷിക്കുന്നു. ദൈവം അഹങ്കാരികളെ എങ്ങനെ താഴ്ത്തുകയും എളിമയുള്ളവരെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന് അവളുടെ ഗാനം പ്രഘോഷിക്കുന്നു, ജീവൻ, മരണം, സമ്പത്ത്, ദാരിദ്ര്യം, അധികാര സ്ഥാനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാറ്റിന്റെയും മേൽ അവന് നിയന്ത്രണമുണ്ടെന്ന് 'ഹന്നയുടെ ഗീതം' വ്യക്തമാക്കുന്നു.

4. ദൈവത്തിനും മറ്റുള്ളവർക്കും മുമ്പാകെയുള്ള താഴ്മ

ഹന്നയുടെ ജീവിതത്തിൽ താഴ്മ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി, അവൾ ദൈവത്തിലുള്ള പൂർണ്ണമായ ആശ്രയത്വം അംഗീകരിച്ചു. അവൾ തന്നെത്തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ 'അടിയൻ' എന്ന് പലതവണ പരാമർശിച്ചു (1 ശമുവേൽ 1:11, 16). ഒരു കുട്ടിക്ക് അർഹതയുള്ള ഒരാളായിട്ടല്ല, മറിച്ച് കർത്താവിന്റെ കരുണയ്ക്കും കൃപയ്ക്കും വേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുന്ന ഒരാളായി അവൾ ദൈവത്തെ സമീപിച്ചു.

മാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള ഇടപെടലുകളിൽ അവൾ എങ്ങനെ സമീപിച്ചു എന്നതിൽ ഹന്നയുടെ താഴ്മ കാണാം. ഏലി അവളെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചപ്പോൾ, അവൾ കോപത്തോടെ പ്രതികരിച്ചില്ല, മറിച്ച് സൗമ്യമായി അദ്ദേഹത്തെ തിരുത്തി, പുരോഹിതൻ എന്ന സ്ഥാനത്തോട് ആദരവ് നിലനിർത്തി. അവളുടെ ഏറ്റവും വലിയ വിജയത്തിന്റെ നിമിഷത്തിലും, അവളുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം ലഭിച്ചപ്പോഴും - ഹന്ന പെനിന്നക്കുമുന്നിൽ പ്രശംസിക്കുകയോ സ്വയം ഉയർത്താൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല. പകരം, അവൾ തന്റെ നേർച്ച എളിമയോടെ നിറവേറ്റി, തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മകനെ ദൈവത്തിന്റെ പരിചരണത്തിനും സേവനത്തിനും വിട്ടുകൊടുത്തു.

ഹന്നാ പ്രകടമാക്കുന്നതുപോലെ, യഥാർത്ഥ വിനയം എന്നത് ദൈവത്തിലുള്ള ആശ്രയത്വത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നതും സ്വന്തം മഹത്വത്തെക്കാൾ അവന്റെ മഹത്വം തേടുന്നതും ആണ്. മറ്റുള്ളവർ നമ്മളെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയോ മോശമായി പെരുമാറുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ പോലും, അവരുമായി ഇടപെടുന്നതിൽ സൗമ്യത കാത്തു സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഹന്നായ്ക്ക് കഴിയുന്നു.

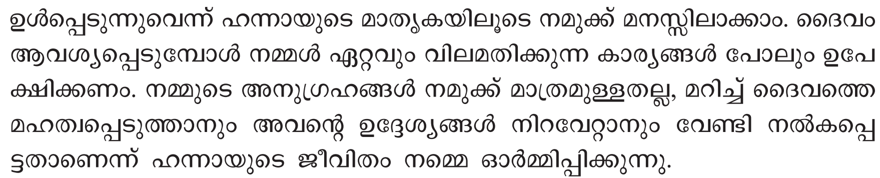
5. ഒരു അമ്മയുടെ ആത്യന്തിക യാഗം

ഹന്നയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ വശം, തനിക്ക് ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടതായ തന്റെ സ്വന്തം മകനെ ത്യജിക്കാനുള്ള അവളുടെ സന്നദ്ധതയാണ്. വർഷങ്ങളുടെ വാഞ്ഛയ്ക്കും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ശേഷം, വന്ധ്യതയുടെയും അപമാനത്തിന്റെയും വേദനയ്ക്ക് ശേഷം, ഹന്ന ശമുവേലിനെ തന്നിലേക്കു ചേർത്തു പിടിക്കാൻ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം. എന്നിട്ടും അവൾ മടികൂടാതെ തന്റെ നേർച്ച പാലിച്ചു.

ഹന്ന സാമുവലിനെ ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം മാതൃത്വത്തിന്റെ ദൈനംദിന സന്തോഷങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്തങ്ങളും അനുഭവിക്കാനുള്ള അവസരം അവൾ ത്യജിച്ചു എന്നാണ്. അവൻ വളരുന്നത് കാണുക, അവനെ പഠിപ്പിക്കുക, അവനെ ആശ്വസിപ്പിക്കുക, അവന്റെ നാഴികക്കല്ലുകളിൽ പങ്കുചേരുക. ഒരു കുട്ടിക്കുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഒടുവിൽ ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ശമുവേലിനെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷം, ദൈവാലയത്തിലെ ദൈവസേവനത്തിനായി അവനെ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് തന്റെ നേർച്ച നിറവേറ്റാൻ അവൾക്ക് കഴിഞ്ഞത് വിശ്വാസത്തിന്റെയും ഭക്തിയുടെയും ആഴമായ പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മകന്റെ വൈകാരിക അടുപ്പവും ദൈനംദിന സാന്നിധ്യവും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നെങ്കിലും, ദൈവത്തോടുള്ള തന്റെ വാഗ്ദാനത്തെ തന്റെ വ്യക്തിപരമായ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് മുകളിൽ വയ്ക്കാനുള്ള അവളുടെ സന്നദ്ധത ഈ തീരുമാനം കാണിക്കുന്നു.എന്നാൽ തന്റെ കുട്ടി ആത്യന്തികമായി ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു സമ്മാനമാണെന്ന് ഹന്നാ മനസ്സിലാക്കി, ആ സമ്മാനം അവൾ വിശ്വസ്തതയോടെ ദൈവസേവനത്തിലേക്ക് തിരികെ നൽകി. ശമുവേൽ ദൈവാലയത്തിൽ ഏലിയുടെ സംരക്ഷണയിൽ വളരുകയും ചെറുപ്പം മുതൽ കർത്താവിനെ സേവിക്കുകയും ചെയ്യും.

തന്റെ മകൻ ശമുവേലിനെ ദൈവത്തിന് തിരികെ നൽകിയ ഹന്നയുടെ പ്രവൃത്തി, യഥാർത്ഥ മാതൃത്വം ഉടമസ്ഥതയിലല്ല, മറിച്ച് കാര്യസ്ഥതയിലാണ് വേരൂന്നിയതെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. വർഷങ്ങളോളം ഒരു കുട്ടിക്കുവേണ്ടിയുള്ള വാഞ്ഛയ്ക്ക് ശേഷം, ഹന്ന ദൈവത്തോട് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ദൈവം തനിക്ക് ഒരു മകനെ നൽകിയാൽ അവനെ ദൈവസേവനത്തിനായി സമർപ്പിക്കുമെന്ന് പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശമുവേൽ ജനിക്കുമ്പോൾ, അവൾ ആ പ്രതിജ്ഞയെ മാനിക്കുന്നു, അവന്റെ മുലകുടി മാറുന്നതു വരെ മാത്രമേ അവനെ വീട്ടിൽ വളർത്തുന്നുള്ളൂ, തുടർന്ന് പുരോഹിതനായ ഏലിയുടെ കീഴിൽ ജീവിക്കാനും സേവിക്കാനും അവനെ ദൈവാലയത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നു. ഹന്ന തന്റെ കുട്ടിയെ സ്വന്തമാക്കി സൂക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ലെന്നും, മറിച്ച് ശമുവേൽ താൽക്കാലികമായി തന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ സമ്മാനമാണെന്നുമാണ് ശ്രദ്ധേയമായ ഈ തീരുമാനത്തിലൂടെ കാണിക്കുന്നത്. ശമുവേലിനെ ദൈവസേവനത്തിലേക്ക് വിടാനുള്ള അവളുടെ സന്നദ്ധതയിലൂടെ, സ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും മക്കളെ വളർത്തുകയും നയിക്കുകയും, അതേസമയം അവരുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവത്തിന്റെ മഹത്തായ പദ്ധതിയിൽ ആത്യന്തികമായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ള ഒരു അമ്മയുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇന്നത്തെ ലോകത്ത്, കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കൾക്ക് നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള സ്വത്തല്ല, മറിച്ച് അവർ സ്വന്തം ലക്ഷ്യമുള്ള വ്യക്തികളാണെന്ന ശക്തമായ ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ നൽകുന്നു. ഹന്നയുടെ മാതൃക പോലെ, നമ്മുടെ രക്ഷാകർതൃത്വവും മക്കളെ ശക്തമായ മൂല്യങ്ങൾ, വിശ്വാസം, പിന്തുണ എന്നിവയാൽ സജ്ജരാക്കട്ടെ. അങ്ങനെ ദൈവം ഉദ്ദേശിച്ച വ്യക്തികളായി വളരാൻ അവർക്ക് മാതാപിതാക്കൾ സാഹചര്യം ഒരുക്കട്ടെ.

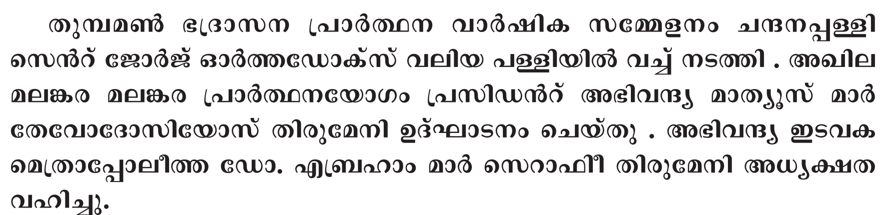
ഈ ആത്മത്യാഗം അവൾ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ ചെയ്തതല്ല. ഹന്നാ ദൈവത്തെ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ സ്തുതിച്ചു. 1 ശമുവേൽ രണ്ടാം അധ്യായത്തിലെ അവളുടെ ഗാനം അവളുടെ നഷ്ടത്തിൽ ദുഃഖം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നില്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിലും നന്മയിലും ഉള്ള സന്തോഷമാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. അവളുടെ ത്യാഗം ആരാധനയുടെ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു, മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയുള്ള കടമയല്ല. യഥാർത്ഥ സ്നേഹത്തിൽ പലപ്പോഴും ത്യാഗം

ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്ന് ഹന്നായുടെ മാതൃകയിലൂടെ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ നമ്മൾ ഏറ്റവും വിലമതിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ പോലും ഉപേക്ഷിക്കണം. നമ്മുടെ അനുഗ്രഹങ്ങൾ നമുക്ക് മാത്രമുള്ളതല്ല, മറിച്ച് ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്താനും അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാനും വേണ്ടി നൽകപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഹന്നായുടെ ജീവിതം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

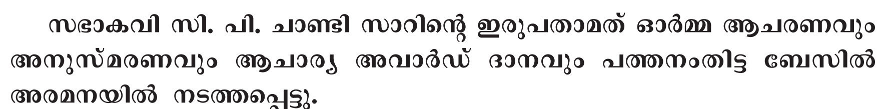
ഹന്നയുടെ ജീവിതം വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഴം, സ്ഥിരോത്സാഹത്തിന്റെ തീവ്രത, ഭക്തിയുടെ സൗന്ദര്യം, എളിമയുടെ കൃപ, ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ കുലീനത എന്നിവയുടെ തിളക്കമാർന്ന സാക്ഷ്യമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ സമയത്തിൽ വിശ്വസിക്കാനും, അന്തസ്സോടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിക്കാനും, പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ കർത്താവിനായി സ്വയം സമർപ്പിക്കാനും, ദൈവത്തിനും മറ്റുള്ളവരുടെയും മുമ്പാകെ താഴ്മയോടെ നടക്കാനും, സന്തോഷകരമായ കീഴടങ്ങലിൽ ദൈവത്തിന് അവരുടെ ജീവിതവും അനുഗ്രഹങ്ങളും തിരികെ നൽകാനും അവളുടെ ജീവിതം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

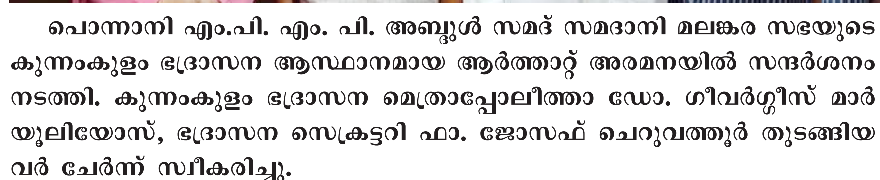
പ്രവാചകനായ ശമുവേലിന്റെ അമ്മയായതുകൊണ്ട് മാത്രമല്ല, മറിച്ച് അവൾ സ്ഥാപിച്ച വിശ്വാസത്തിന്റെ ശക്തമായ മാതൃക കൊണ്ട് ഹന്നയുടെ ജീവിതം ഇന്നും നമ്മെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു. ഹന്ന വന്ധ്യയും വളരെയധികം ദുഃഖിതയുമായിരുന്നു, പക്ഷേ അവൾ ദൈവത്തോട് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അവനെ പൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവം അവളുടെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് ഉത്തരം നൽകി, അവൾ ശമുവേലിനെ പ്രസവിച്ചു, അവൻ ഇസ്രായേലിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രവാചകന്മാരിൽ ഒരാളായി.

അവളുടെ പാരമ്പര്യം അവളുടെ മകനെക്കുറിച്ചല്ല; അത് ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയിലുള്ള അവളുടെ അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചാണ്. അതിനാൽ, ഹന്നയെപ്പോലെ – അസാധ്യമായത് ചെയ്യാൻ ദൈവത്തിന് കഴിയുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ഏതൊരാളും അവളുടെ നിലപാടിൽ പങ്കുചേരുന്നു. അവളുടെ ജീവിതം വിശ്വാസികളെ പ്രത്യാശയിൽ മുറുകെ പിടിക്കാനും ദൈവത്തിന്റെ സമയത്തെയും പദ്ധതിയെയും വിശ്വസിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഹന്നായുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ, ദൈവം തന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി അന്വേഷിക്കുന്നവരെ ബഹുമാനിക്കുന്നുവെന്നും ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വേദനാജനകമായ കാലഘട്ടങ്ങൾ പോലും അവന്റെ മഹത്തായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ ഉപയോഗിക്കാമെന്നും നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും.

തുമ്പമൺ ഭദ്രാസന പ്രാർത്ഥന വാർഷിക സമ്മേളനം ചന്ദനപ്പള്ളി സെൻറ് ജോർജ് ഓർത്തഡോക്സ് വലിയ പള്ളിയിൽ വച്ച് നടത്തി . അഖില മലങ്കര മലങ്കര പ്രാർത്ഥനയോഗം പ്രസിഡൻറ് അഭിവന്ദ്യ മാത്യൂസ് മാർ തേവോദോസിയോസ് തിരുമേനി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു . അഭിവന്ദ്യ ഇടവക മെത്രാപ്പോലീത്ത ഡോ. എബ്രഹാം മാർ സെറാഫീ തിരുമേനി അധ്യക്ഷത വഹിച്ചു.

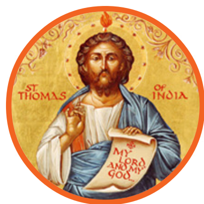

മട്ടാഞ്ചേരി കൂനൻ കുരിശ് തീർഥാടന കേന്ദ്രത്തിന്റെ കാവൽ പിതാവായ വിശുദ്ധ ഗീവർഗീസ് സഹദായുടെ ഓർമ്മപെരുന്നാൾ പരിശുദ്ധ ബാവായുടെ പ്രധാന കാർമികത്വത്തിൽ കൊണ്ടാടി. കൊച്ചി ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡോ യാക്കോബ് മാർ ഐറേനിയോസ് സഹ കാർമികത്വം വഹിച്ചു.

സഭാകവി സി. പി. ചാണ്ടി സാറിന്റെ ഇരുപതാമത് ഓർമ്മ ആചരണവും അനുസ്മരണവും ആചാര്യ അവാർഡ് ദാനവും പത്തനംതിട്ട ബേസിൽ അരമനയിൽ നടത്തപ്പെട്ടു.

പൊന്നാനി എം.പി. എം. പി. അബ്ദുൾ സമദ് സമദാനി മലങ്കര സഭയുടെ കുന്നംകുളം ഭദ്രാസന ആസ്ഥാനമായ ആർത്താറ്റ് അരമനയിൽ സന്ദർശനം നടത്തി. കുന്നംകുളം ഭദ്രാസന മെത്രാപ്പോലീത്താ ഡോ. ഗീവർഗ്ഗീസ് മാർ യൂലിയോസ്, ഭദ്രാസന സെക്രട്ടറി ഫാ. ജോസഫ് ചെറുവത്തൂർ തുടങ്ങിയവർ ചേർന്ന് സ്വീകരിച്ചു.

പഹൽഗാമിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട രാമചന്ദ്രന്റെ കുടുംബത്തെ പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ബാവാ സന്ദർശിച്ചു

കൊച്ചി: പഹൽഗാം ഭീകരാക്രമണത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട ഇടപ്പള്ളി സ്വദേശി എൻ. രാമചന്ദ്രന്റെ കുടുംബത്തിന് ആശ്വാസമേകാൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാധ്യക്ഷനെത്തി. ഭാര്യയെയും, മക്കളെയും പരിശുദ്ധ ബസേലിയോസ് മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് തൃതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. കുടുംബത്തിനുണ്ടായ നഷ്ടം നികത്താനാവുന്നതല്ലെന്ന് പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ബാവാ പറഞ്ഞു. രാജ്യം കുടുംബത്തിനൊപ്പമുണ്ട്. വേദനയിൽ കഴിയുന്ന ബന്ധുക്കൾക്ക് മാനസിക പിന്തുണ നൽകുകയെന്നത് സഭയുടെ ധർമ്മമാണ്. മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ രാമചന്ദ്രന്റെ കുടുംബത്തെ ചേർത്ത് പിടിക്കുന്നതായും പരിശുദ്ധ കാതോലിക്കാ ബാവാ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. പാലാരിവട്ടം സെന്റ് ജോർജ് വലിയപള്ളി വികാരി ഫാ. ജിജു വർഗീസ്, സാമൂഹിക പ്രവർത്തകൻ ജോർജ് സെബാസ്റ്റ്യൻ എന്നിവരും ഒപ്പമുണ്ടായിരുന്നു.

മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സുറിയാനി സഭ

MALANKARA ORTHODOX SYRIAN CHURCH

വചനതീർത്ഥം

പുതുഞായറാഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം രണ്ടാം ഞായർ

(വി. മർക്കോസ് 2:13–22)

ഫാ. മോൻസി ഫിലിപ്പ്

പുതുഞായറിനു ശേഷം രണ്ടാമത്തെ ഞായർ. വേദഭാഗം വി. മർക്കോസ് 2:13–22 വരെ. കർത്താവ് തന്റെ പരസ്യശുശ്രൂഷയുടെ ആരംഭത്തിൽ ശിഷ്യന്മാരെ വിളിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്നത്തെ വേദഭാഗത്തിൽ ചുങ്കക്കാരനായ ലേവിയെ (മത്തായി) തന്നെ അനുഗമിക്കുവാൻ ക്രിസ്തു ക്ഷണിക്കുകയും, അവൻ സകലവും വിട്ട് അവനെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യേശുതമ്പുരാൻ ലേവിയുടെ ഭവനത്തിൽ പന്തിക്കു ഇരിക്കുമ്പോൾ ചുങ്കക്കാരും പാപികളും കൂടെ ഉണ്ട്. യേശുതമ്പുരാൻ ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും കൂടി ഇരുന്ന് ഭക്ഷിക്കുന്നതും കുടിക്കുന്നതും ശാസ്ത്രിമാർ കണ്ടിട്ട് കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരോട് നീരസപ്പെടുന്നത് യേശുതമ്പുരാൻ അറിഞ്ഞിട്ട് ശാസ്ത്രിമാർക്കുള്ള മറുപടി നൽകുന്നു.

"യേശു അതു കേട്ടു അവരോട്: ദീനക്കാർക്കല്ലാതെ സൗഖ്യമുള്ളവർക്കു വൈദ്യനെകൊണ്ടു ആവശ്യമില്ല; ഞാൻ നീതിമാന്മാരെ അല്ല പാപികളെ അത്രേ വിളിപ്പാൻ വന്നതു എന്നു പറഞ്ഞു" (വി. മർക്കോസ് 2:17). തുടർന്ന് ശിഷ്യന്മാർ ഉപവസിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പരീശന്മാർ കർത്താവിനോടു ചോദിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു നൽകുന്ന തക്ക മറുപടിയും ഇതാണ് വേദഭാഗ ഇതിവൃത്തം.

വേദഭാഗചിന്തകൾ

1. ലേവിയുടെ വിളി-പുതിയ ആരംഭം

വി. മർക്കോസ് 2:13–14

യേശുതമ്പുരാൻകടന്നുപോകുമ്പോൾ അല്ഫായുടെ മകൻ ലേവി ചുങ്കസ്ഥലത്ത് ഇരിക്കുന്നതു കണ്ട് "എന്നെ അനുഗമിക്ക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ എഴുന്നേറ്റു അവനെ അനുഗമിച്ചു."

ലേവി അഥവാ മത്തായി. മത്തായി എന്നത് ഗ്രീക്കിലും ലേവി എന്നത് ഹീബ്രൂവിലുമുള്ള പേരുമാണ്. 'മത്തായി' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം 'ദൈവത്തിന്റെ ദാനം" എന്നാകുന്നു. ലേവി അഥവാ മത്തായി ചുങ്കം പിരിവുകാരനായിരുന്നു. ചുങ്കക്കാരെ സാധാരണ ജനം നീചന്മാരായാണ് കണ്ടിരുന്നത്. കാരണം

1. തങ്ങളെ കീഴടക്കിയ വിജാതീയ ഭരണാധികാരികൾക്ക് വേണ്ടി വേല ചെയ്യുന്നവർ.
2. ഭയങ്കരമായ ചൂഷണം
3. ദൈവത്തിനല്ലാതെ ഒരു രാജാവിനും കരം കൊടുക്കുന്നത് മഹാപാപമാണ്.

ഈ കാരണങ്ങളാൽ ചുങ്കക്കാർക്ക് പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങളിൽ പ്രവേശനമില്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു മനുഷ്യനെ കർത്താവ് വിളിക്കുന്നു.

യേശുവിന്റെ കനംപെടുത്തുന്ന ആഹ്വാനത്തിൽ ലേവിയുടെ ഹൃദയം ഉണരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു മോചനം അവൻ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കാം. കാരണം

1. എല്ലാവരാലും വെറുക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ
2. ഹൃദയത്തിൽ വേദനപ്പെടുന്ന മനുഷ്യൻ
3. സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാകുവാൻ കഴിയാത്തവൻ

ഇങ്ങനെ വീർപ്പുമുട്ടി ജീവിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ഒരു മോചനം ആഗ്രഹിക്കാത്തവർ ആരാണുള്ളത്. ചുങ്കം പിരിവ് അത്രയേറെ നീചമായിരുന്നു. ഇവിടെ കർത്താവ് അവന്റെ അകം കണ്ടിരിക്കാം. അതിനാൽ അവനോട് പറഞ്ഞു "എന്നെ അനുഗമിക്ക". അവൻ എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു തൽക്ഷണം അവന്റെ പിന്നാലെ പോയി.

"നീ ആരായിരുന്നു എന്നല്ല നിന്നെ ആരാക്കിത്തീർക്കാം എന്നതാണ് നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ നോട്ടം."

ലേവിയുടെ ജീവിതം നമുക്കും ഒരു പാഠമാണ്. മാറ്റത്തിനുള്ള ആഗ്രഹവും അതിലൂടെയുള്ള ദൈവശബ്ദം തിരിച്ചറിയലും പുതിയ അനുഭവത്തിലേക്ക് നയിക്കും. ദൈവത്തിന്റെ വിളിയ്ക്ക് പിന്തുണയ്ക്കുമ്പോൾ പുതിയ ദിശയിലേക്ക് നീങ്ങാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

എന്നെ അനുഗമിക്കുക എന്നതിന്റെ മൂല്യഭാഷ "അകോലൗത്തിയോ" എന്നാണ്. ഇതിന്റെ അർത്ഥങ്ങൾ

1. കൂടെ
2. അനുസരിക്കുക
3. സഹായിക്കുക
4. പിന്തുടരുക

വി. മത്തായി ശ്ലീഹ തന്റെ അനുഗമനത്തിലൂടെ ഈ വിളിയുടെ അർത്ഥതലങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ജീവിതസാഫല്യം നേടി. നമുക്കും അവനെ അനുഗമിക്കാം.

"യേശുവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നവർ പുതുതായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു; പഴയ ജീവിതത്തിൽ തുടരാൻ കഴിയില്ല."

"ഒരുത്തൻ ക്രിസ്തുവിലായാൽ അവൻ പുതിയ സൃഷ്ടി ആകുന്നു: പഴയതു കഴിഞ്ഞുപോയി, ഇതാ അതു പുതുതായി തീർന്നിരിക്കുന്നു." 2 കൊരിന്ത്യർ 5:17.

2. പാപികളോടൊപ്പം യേശുവിന്റെ സാന്നിധ്യം: കരുണയുടെ സന്ദേശം

വി. മർക്കോസ് 2:15–17

യേശുതമ്പുരാൻ ലേവിയുടെ അഥവാ മത്തായിയുടെ ഭവനത്തിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു. അവനോടൊപ്പം പാപികളും ചുങ്കക്കാരും. പരീശന്മാരിൽ ചില ശാസ്ത്രിമാർ യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരോട് അവൻ ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും കൂടി തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തുടർന്ന് യേശുതമ്പുരാന്റെ മറുപടി.

"ഞാൻ നീതിമാന്മാരെയല്ല പാപികളെ അത്രേ വിളിപ്പാൻ വന്നത്" വി. മർക്കോസ് 2:17.

ശാസ്ത്രിമാർ ശിഷ്യന്മാരോട് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുവാൻ കാരണം.

1. പരീശന്മാരുടെയും ശാസ്ത്രിമാരുടെയും മതഭ്രാന്ത്.
2. വീക്ഷണ വൈകല്യം
3. യേശുതമ്പുരാൻ ചെയ്യുന്നത് മഹാപാപമാണെന്ന് ശിഷ്യന്മാരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുവാൻ. എന്തായാലും ക്രിസ്തുവിന്റെ മറുപടിയിൽ തന്നെ അവരുടെ വായ് അടഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാം.

യേശുവിന്റെ മേശപങ്ക് പാപികളോടുള്ള അവന്റെ സ്വീകരണവും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ പുതുവഴിയുമാണ്. ഇത് നമ്മേ പഠിപ്പിക്കുന്നത് പാപികളോടും, തള്ളപ്പെട്ടവരോടും, ആശയറ്റവരോടും ഉള്ള നമ്മുടെ സമീപനം എങ്ങനെ എന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റിയാണ്. യേശുതമ്പുരാൻ ആരേയും വേർതിരിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇതിലൂടെ വ്യക്തം. അവൻ കരുണയുടേയും സ്നേഹ

ത്തിന്റേയും പ്രതീകമാണ്.

നാം എങ്ങനെയാണ്, പലതിന്റെയും പേരിൽ ആളുകളെ വേർതിരിച്ചു കാണുന്നില്ലേ. സമൂഹത്തിൽ, പള്ളികളിൽ ഇവിടെയൊക്കെ ചിലരെ നാം മാറ്റിനിർത്താറുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ഒന്നു ഓർക്കുക. ക്രിസ്തു നമ്മളെ മാറ്റിനിർത്തുവവൻ തീരുമാനിച്ചാൽ പിന്നെ നമ്മൾ ഉണ്ടോ? നാം അഹങ്കരിക്കുന്ന ഈ ജീവിതത്തിനു പിന്നെ അർത്ഥമുണ്ടോ?

ചിലരോടുള്ള നമ്മുടെ സമീപനത്തിന് ഒരു മാറ്റം സംഭവിക്കട്ടെ. കർത്താവിന്റെ കരുണയും സ്നേഹവും നമ്മിലും പ്രതിധ്വനിക്കണം. ദീനക്കാർക്കാണ് വൈദ്യനെകൊണ്ട് ആവശ്യം. പാപികളോട് സമ്പർക്കം പുലർത്താതെ പാപിയിൽ പരിവർത്തനം വരുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല.

ഒരു തിരുത്തൽ അനിവാര്യം. ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു പരീശനായി തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ക്രിസ്തു നൽകുന്ന ഇന്നത്തെ പാഠം ഒരു മാറ്റത്തിന് കാരണമാകട്ടെ. മറ്റുള്ളവരോട് കരുണ കാണിപ്പാൻ ഇടയാകട്ടെ.

3. ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദപ്രതിവാദം: സാന്നിധ്യത്തിന്റെ ആനന്ദം

വി. മർക്കോസ് 2:18-22

ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദപ്രതിവാദമാണ് ഈ ഭാഗം. പരീശന്മാരും, ശാസ്ത്രികളും പറഞ്ഞു യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഉപവസിക്കും, പരീശന്മാരും ഉപവസിക്കും നിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ഉപവസിക്കാത്തതു എന്ത്? ഞാൻ ഇവരോടുകൂടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഇവർക്ക് ഉപവാസം ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഞാൻ വിട്ടുപിരിയുന്ന കാലം വരുമ്പോൾ ഇവർ ഉപവസിക്കും. ദൈവം അകലെ അല്ല. അടുത്താണെന്ന അവബോധം. ഇത് പ്രധാനം ചെയ്യുന്നത് സ്തുതിയും സന്തോഷവുമാണ്.

“യേശുവിന്റെ സാന്നിധ്യം ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ വരവിന്റെ സൂചനയാണ്; അതിനാൽ സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതാണ് യുക്തി.

യഹൂദന്മാർക്ക് നിർബന്ധമായ ഉപവാസം വർഷത്തിലൊരിക്കൽ മാത്രമായിരുന്നു. പാപപരിഹാര ദിനത്തിൽ. എന്നാൽ ഭക്തരായ യഹൂദന്മാർ ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഉപവസിക്കുമായിരുന്നു (തിങ്കൾ, വ്യാഴം). കൂടാതെ പൊതുഉപവാസം ആചരിച്ചിരുന്നു. (2 ദിന. 20:3; എബ്രാ. 8:49; ലേവ്യ. 16:31-34). ദുഃഖ സന്ദർഭങ്ങളിലും ആചരിച്ചിരുന്നു (സംഖ്യ 7:5; 8:9).എങ്കിലും പലപ്പോഴും ഉപവാസം മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രദർശനത്തിനായിട്ടാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. ഈ ഉപവാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരീശന്മാരുടെ വാദം ചില ഗൂഢലക്ഷ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാകാം.

1. യേശുവിന്റെ നിഷ്ഠക്കുറവിനെ പരസ്യപ്പെടുത്തി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള സ്വാധീനം ഇല്ലാതാക്കുക.

2. യോഹന്നാനെയും യേശുവിനേയും തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കുക.

ശിഷ്യന്മാർ ഉപവസിക്കാത്തത് എന്താണ് എന്നതാണ് പരീശന്മാരുടെ ചോദ്യം. ഇതിനു ബുദ്ധിപരമായ ഉത്തരം കർത്താവ് നൽകുന്നു. യോഹന്നാൻ യേശുവിനെക്കുറിച്ച് മണവാളൻ എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. (യോഹ. 3:29). ഇത് യോഹന്നാന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കല്യാണസദ്യയിൽ വിരുന്നുകാർ ഉപവസിക്കണമെന്നു പരീശന്മാർപോലും പറയുകയില്ലല്ലോ എന്നു പറയുന്നു. മണവാളൻ മശിഹായാണ്. മണവറ ഭൂമിയാണ്. മണവാളന്റെ സഖാക്കൾക്ക് സന്തോഷത്തിന്റെയും ആനന്ദത്തിന്റെയും കാലമാകുന്നു. അതുപോലെ സ്വർഗ്ഗീയ മണവാളനാകുന്ന മശിഹായോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ശ്ലീഹന്മാർക്ക് ഇത് ആനന്ദത്തിനുള്ള കാലമാകുന്നു. ക്രിസ്തീയ സഭ ഉപവാസത്തിനു വളരെ വലിയ സ്ഥാനമാണ് നൽകുന്നത്. എന്നാൽ അത് ആചരിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം വളരെ പരിമിതം.

“ഉപവാസത്താലും പ്രാർത്ഥനയാലുമല്ലാതെ ഈ വ്യാധി ഒഴിഞ്ഞുപോകയില്ല.” വി. മത്തായി 17:21

വേദഭാഗത്തിന്റെ അവസാനഭാഗം ക്രിസ്തു പഴയവസ്ത്രം പഴയ തുരുത്തി, പുതിയ വസ്ത്രം പുതിയ തുരുത്തിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. പഴയ വസ്ത്രവും പഴയ തുരുത്തിയും ബാഹ്യാചാര ബഹുലമായി യഹൂദമതത്തേയും, പഴയനിയമത്തേയും ന്യായപ്രമാണത്തേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അത് അപൂർണ്ണവും താൽക്കാലികവുമാണ്. പുതിയവസ്ത്രം, പുതിയ തുരുത്തി പുതിയനിയമം, ക്രിസ്തു സഭയും, ക്രിസ്തുവിനുള്ളവരുമാണ്. പഴയത് പുതിയതിനോട് ചേരില്ല. പഴയത് പഴയതിനോടും, പുതിയതു പുതിയതിനോടും മാത്രം ചേരുന്നു. ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടവും തിരിഞ്ഞു യാത്രയും നമുക്കു വേണമോ? അങ്ങനെയായാൽ അത് വചന അധിഷ്ഠിതമായി ദുരന്തമായി തീരും. അതിനാൽ പുതുമഴ ഉള്ളിൽ പെയ്തിറങ്ങിയെങ്കിൽ ആത്മീയതയുടേയും ക്രിസ്തീയതയുടേയും പുതുവിത്ത് ഉള്ളിൽ വിതയ്ക്കാം. അതു പുതുതായി തന്നെ വളരട്ടെ, പഴയകളകൾ വന്നാൽ പെട്ടെന്നുതന്നെ അതിനെ നശിപ്പിച്ച്പുതിയ ചിന്തകൾ വളരുവാൻ ഇടം കൊടുക്കാം.

അനുമോദിച്ചു: ദേശീയ പവർ ലിഫ്റ്റിങ് മത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നേടി സ്വർണ മെഡലിന് അർഹരായ സോളമൻ തോമസിനും ഭാര്യ ക്രിസ്റ്റിക്കും കോട്ടയം ചെറിയപള്ളി ഇടവകയുടെ ഉപഹാരം വികാരി ഫാ. മോഹൻ ജോസഫ്, ഫാ. പി. സി. ജോൺസൺ എന്നിവർ ചേർന്ന് നൽകി. ട്രസ്റ്റി വിനോയ് കുര്യൻ, സെക്രട്ടറി കുര്യൻ കെ. എബ്രഹാം എന്നിവർ പൊന്നാട അണിയിച്ചു.

Church Calendar

Restored in Love, Commissioned to Serve

(St. John 21:15–19)

Dn. Aaron Joshua John

On the shores of the Sea of Tiberias, in the early dawn after the Resurrection, we find a deeply personal and theological moment. Jesus, risen from the dead, shares a simple breakfast with His disciples. After the meal, He turns to Peter and asks three times, “Do you love Me?” This threefold question mirrors Peter’s three denials during the Passion. But this is not an interrogation, it is a restoration. The same Peter who had sworn, “Even if I must die with you, I will not deny you,” (Matt. 26:35) now receives a fresh commission: “Feed My sheep.”

This moment is not only about Peter’s personal redemption but a revelation of how the Risen Christ transforms brokenness into vocation. As we reflect on this Gospel, along with the walking-on-water miracles from John 6 and Matthew 14, and the Old Testament images of divine presence and guidance (Exodus 40; Isaiah 49), we are invited to understand how love, repentance, and obedience shape the mission of the Church.

1. Christ Heals Our Past to Call Us Forward

The Risen Christ meets Peter not with condemnation but with a question of love: “Do you love Me?” It is a deeply human and divine question. Peter’s threefold “Yes, Lord, you know I love You” becomes the ground for his restoration. This is no mere sentiment, it is a commissioning. With every affirmation, Christ gives a charge: “Feed My lambs,” “Tend My sheep,” “Feed My sheep.” Christ entrusts the care of His people not to the perfect, but to the forgiven. St. Cyril of Alexandria explains: “Peter, who once trembled before a servant girl, is now made the shepherd of souls, not by merit, but by grace.”

This restoration echoes the Ark of the Covenant being set up in the tabernacle in Exodus 40, a moment where God’s presence returns visibly to dwell among His people. Just as the tabernacle was inaugurated with divine glory, Peter’s new mission begins with a conversation soaked in love and mercy.

2. The Journey of Faith is Both a Walk on Water and a Walk to the Cross

The lectionary gives us two “walking on water” stories, St. John 6:16–29 and St. Matthew 14:22–33. These miraculous accounts are not mere demonstrations of Christ’s power. They are theological signs of what it means to follow Christ. In John 6, Jesus approaches the boat of the disciples, saying, “It is I; do not be afraid.” This is a divine declaration, reminiscent of “I AM”, ego eimi. In Matthew’s account, Peter steps out of the boat and begins to walk on water toward Jesus, but sinks when fear overtakes him. Christ reaches out, catches him, and calms the storm.

These two stories complement Peter’s restoration in John 21. Peter’s journey of discipleship has been full of zeal, failure, and divine rescue. He sank in the water and later sank in denial. But Christ is always reaching, always restoring, always calling forward. The Hebrews reading reminds us: “Exhort one another daily… lest any of you be hardened through the deceitfulness of sin” (Hebrews 3:13). Peter’s heart had been softened, not hardened, and so it was open to receive Christ’s command. St. Gregory the Great writes: “The proof of love is in the work. Where love exists, it works great things. But when it ceases to act, it ceases to exist.”

Peter’s love is now to be shown not in emotion, but in service, feeding the flock, standing boldly as in Acts 4:8–21, and ultimately laying down his life, as Christ foretells in John 21:19: “When you are old… another will carry you where you do not wish to go.” Peter’s journey ends in martyrdom, a walk to the cross, just like his Lord.

On this second Sunday after New Sunday, we remember that the Risen Christ is not distant. He walks on our stormy seas, He prepares meals on our shores, and He speaks healing into our failures. But His grace does not leave us where we are. He calls us, like Peter, to rise, to love, and to feed His sheep. The Eucharist we celebrate is the same fire of bread and fish on the shore, where the Risen Christ feeds us and then says: “Follow Me.” We, too, must answer His question: “Do you love Me?” And if we say yes, we are charged with the same mission, to be His witnesses, His shepherds, and His disciples in the world.

Let our response be Peter’s, humble, honest, and ready: “Lord, You know all things. You know that I love You.”

ഓർത്തഡോക്സ് വൈദിക സെമിനാരിയിലെ മുൻ ഓഫീസ് മാനേജർ (2001–2013) ചക്കാലയിൽ സി. എ. ബേബിയുടെ സ്മരണാർത്ഥം കുടുംബാംഗങ്ങൾ സെമിനാരിയിൽ നൽകിയ രണ്ട് ലക്ഷം രൂപയുടെ എൻഡോവ്മെന്റും 15000 രൂപായും പ്രിൻസിപ്പൽ ഫാ. ഡോ. ജോൺ തോമസ് കരിങ്ങാട്ടിൽ സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ.

മറുപുറം

പത്തായത്തിലെത്താത്ത വിത്തുകൾ...

ഫാ. അജീഷ് ബാബു

വീണ്ടും തിരിച്ചു കിട്ടാൻ കഴിയാത്ത എത്രയോ ബന്ധങ്ങൾ നമ്മിൽ നിന്ന് നിസ്സാരമായ കാര്യങ്ങളുടെ പേരിൽ വഴിപിരിഞ്ഞ് പോയിരിക്കുന്നു. അവർ ഇനി നമ്മെ കണ്ടുമുട്ടുമോ എന്ന് നമുക്ക് യാതൊരു ഉറപ്പുമില്ല. ഒരു പക്ഷേ ഒറ്റയ്ക്കിരിക്കുമ്പോൾ പിരിയാൻ കാരണമായതെല്ലാം തമാശയായി നമുക്ക് തോന്നിയേക്കാം. ഓർത്തു ചിരിക്കാൻ തോന്നുമ്പോഴും വിടപറഞ്ഞു പോയവർ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കും ശബ്ദത്തിനുമൊക്കെ അപ്പുറമായാൽ നമ്മിൽ എന്തോ ഒന്ന് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി എന്ന് സ്വയം നമുക്ക് തോന്നും.

നമ്മിൽ പുറത്ത് തെളിയുന്ന മൗനങ്ങൾക്ക് കാരണം അകത്തെരിയുന്ന വേദനകളാണ്.

മൗനം ശബ്ദത്തേക്കാൾ വാചാലമാണ്. മൗനത്തിന് വാക്കുകളേക്കാൾ തീവ്രതയുണ്ട്, ആഴമുണ്ട്.എരിയുന്ന അഗ്നിയേക്കാൾ ചൂടുമുണ്ട്.

പുറമെ ശാന്തമെങ്കിലും മൗനം മറ്റൊരു മരണമാണ്. രൂത്തിന്റെ പുസ്തകം ബന്ധങ്ങളുടെ ജനാലകൾ തുറന്നിടുന്ന അതിശക്തമായ പ്രമേയമാണ്. രൂത്തിന് ഒരു വീണ്ടെടുപ്പുകാരൻ ഉണ്ടായിരിക്കെ അവൻ അവളെ മനപ്പൂർവം ഒഴിവാക്കി. വിധവയായ അവളെ ചേർത്തു പിടിക്കാൻ അവന്റെ മനസ്സ് അനുവദിക്കില്ല. എന്നാൽ ബോവസിന്റെ വയലിൽ രൂത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം ചെറുതല്ല. അവളെ പ്രതി വയലിന്റെ അതിർത്തി ബോവസ് വിശാലമാക്കി. തന്റെ കുടുംബത്തിനും ദേശത്തിനും ജാതിക്കും (ജൂത വംശീയത) അതീതമായി തന്റെ വയലതിരുകൾ. വയൽ വരമ്പിൽ അയാൾ ആ കൊയ്ത്തു കാലത്ത് ആരെക്കുറിച്ചും ചിന്തിച്ചത്.

വിലാപങ്ങൾ തിരമാല പോലെ നിരന്തരം കയറി ഇറങ്ങുന്ന അവരുടെ കുടുംബത്തെക്കുറിച്ച് ഓർത്തു മാത്രമാണ്.

ബോവസ് രൂത്തിനോടു: കേട്ടോ മകളേ, പെറുക്കുവാൻ വേറൊരു വയലിൽ പോകേണ്ടാ; ഇവിടം വിടുകയും വേണ്ടാ; ഇവിടെ എന്റെ ബാല്യക്കാരത്തികളോടു ചേർന്നുകൊൾക.(രൂത്ത് 2:8).

അവൾ ഏറെ പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് ആ വയലിലേക്ക് പോയത്. അവളുടെ പ്രതീക്ഷകൾ അസ്തമിക്കാത്ത ദൈവത്തിന്റെ ജീവനുള്ള കതിരുകൾ ആ വയലിൽ നിന്ന് അവൾ ശേഖരിച്ചു.

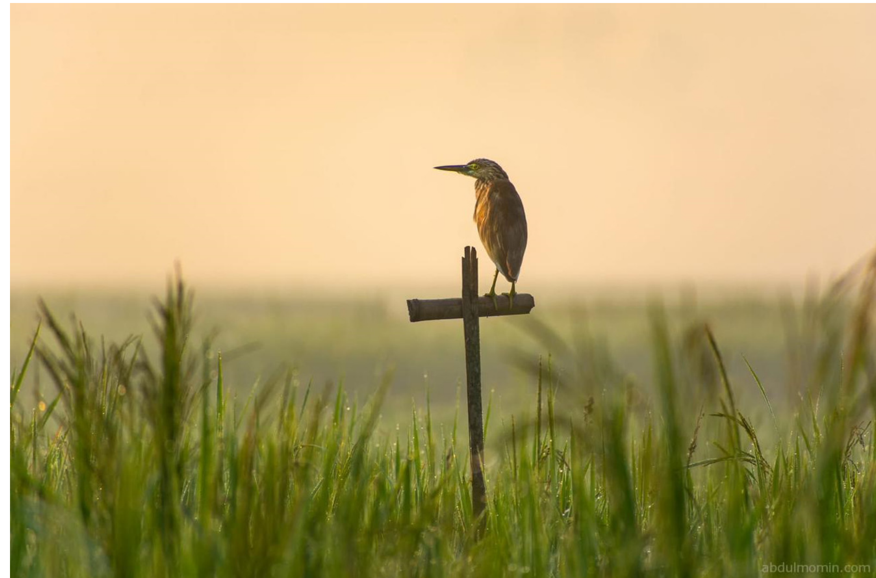
അവൾ വയലിൽ നിന്ന് ശേഖരിച്ച കതിരുകൾ ഏറെ സന്തോഷത്തിലാണ്. അതിന് കാരണം ഒന്നേയുള്ളൂ വിത്തുകൾ അതിന്റെ ഫലത്തെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത് കേവലം ഒരു പത്തായത്തിന് വേണ്ടിയല്ല. വിശക്കുന്നവന് വേണ്ടിയാണ്.

കതിർമണികൾ മണികൾ ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ സാക്ഷ്യം പറഞ്ഞു ഞങ്ങളെ പങ്കിട്ട, പത്തായത്തിന് പുറത്ത് ഞങ്ങൾക്ക് ജീവനുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞ നീതിമാനാണ് ബോവസ്. ദൈവം അവന്റെ തലമുറയിലേക്കാണ് തന്റെ പുത്രനെ അയച്ചത്. കതിരുകളെല്ലാം അവർ ശേഖരിക്കുന്നതിനിടയിൽ വയലിൽ വീണതാണ്. നിലത്തു കൊയ്ത്തുകാരാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട കതിരുകൾ ദൈവത്തിന്റെ വിത്തായി പരിണമിക്കുന്നു. വയലിൽ കൊയ്ത്തുകാരിൽ നിന്ന് നിലത്തുവീണ കതിരുകൾ ദൈവത്തിന്റെ വിത്തായി.

'തപോമയിയുടെ അച്ഛൻ.' ഇ. സന്തോഷ് കുമാറിന്റെ നോവൽ.

മനുഷ്യർ ജീവിതത്തിൽ നിർബ്ബന്ധമായും കാണേണ്ടുന്ന ചില ഇടങ്ങളുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറയും.'

'ഒരു ജയിൽ. മെന്റൽ ഹോസ്പിറ്റൽ, പിന്നെ മാറാരോഗികളെ പരിചരിക്കുന്ന

ഒരു വാർഡ്. അല്ലേ?'

'മൂന്നും കാണേണ്ടതുതന്നെ.

മനുഷ്യരുടെ അഹന്ത കുറയ്ക്കാൻ അത്തരം സന്ദർശനങ്ങൾ സഹായിക്കും.' തപോമയി സമ്മതിച്ചു.

'എന്നാൽ ഇക്കാലത്ത്. അതിന്റെകൂടെ ചേർക്കേണ്ട ഒന്നുകൂടിയുണ്ട്: അഭയാർത്ഥിക്യാമ്പുകൾ.'

ഞാൻ വായിച്ച് തീരാത്ത പുസ്തകമാണ് 'തപോമയിയുടെ അച്ഛൻ' ഈ സന്തോഷ് കുമാറിന്റെ നോവൽ. നോവലിന്റെ ആദ്യ രണ്ട് അധ്യായങ്ങൾ വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ തന്നെ മനുഷ്യജീവിതത്തെ കീഴ്മേൽമറിക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളും അതിന്റെ ഉത്തരങ്ങളും ആണ് തപോമയിയും അയാളുടെ അച്ഛനും വാതോരാതെ പറയുന്നത്. പേര് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ആളിന് അഭയാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ ഡൽഹിയിലെ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനായ തപോമയി അയക്കുന്ന എഴുത്ത് അതിലെ വളരെ വിചിത്രമായ ചിത്രങ്ങൾ, ആ ചിത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥതലങ്ങൾ തേടിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ ഹൃദയസ്പർശിയാണ്. തപോമയിയുടെ അച്ഛൻ അഭയാർത്ഥികളുടെ ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ട ഒരാളാണ് തപോമയി ബറുവ. കിഴക്കൻ ബംഗാളിൽനിന്നുള്ള അഭയാർത്ഥികളായിരുന്നു തപോമയിയുടെ അച്ഛനായ ഗോപാൽ ബറുവയും കുടുംബവും. സുന്ദർബൻസിലെ ഒരു ദ്വീപിലേക്കും പിന്നീട് പ്രളയത്തിൽ ദ്വീപ് മുങ്ങിയപ്പോൾ കൊൽക്കത്തയിലേക്കും പറിച്ചുനടപ്പെട്ട ബംഗാളി ബുദ്ധിസ്റ്റുകളായിരുന്നു.

ആദ്യ അധ്യായത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് ഗോപാൽ ബറുവ എന്ന അഭയാർത്ഥിയെയും, അഭയാർത്ഥികളുടെ ഇടയിലെ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനെയും ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് പറഞ്ഞുവെക്കുന്ന രീതി വളരെ വൈകാരികമാണ് .

ഒറ്റത്ത് ഒരു പഴയ മരക്കസേരയിലിരുന്ന് മഴ പെയ്യുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗോപാൽ ബറുവ. ഇടയ്ക്കെല്ലാം വെള്ളത്തുള്ളികൾ ആ ശരീരത്തിൽ വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. അവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അയഞ്ഞ കുപ്പായത്തിൽ നനവുള്ള ഭൂപടങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഈ പെയ്യുന്ന മഴയല്ല; പകരം പഴയ, വളരെ പ്രാചീനമായൊരു മഴയാണ് താൻ കാണുന്നത് എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരുന്നത്. വയസ്സുചെന്ന ഒരാൾ എന്തെങ്കിലും പറയുകയാവുമെന്നേ ഞാൻ അപ്പോഴെല്ലാം വിചാരിച്ചുള്ളൂ. പിന്നീട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷമാണ് അതു സത്യമാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായത്.

ശരിക്കും അതൊരു പഴയ മഴതന്നെയായിരുന്നില്ലേ? മനസ്സിൽ നിന്നും ഒരിക്കലും തോർന്നുപോകാത്ത, കാലം ചെല്ലുന്തോറും കനത്തുകനത്തുവരുന്ന അശാന്തമായ മഴ. നൂറു കുട ചൂടിയാലും അതിൽ ഒരാൾക്കു ചോർന്നൊലിക്കാതെ വയ്യ.

നിലത്തു കൊയ്ത്തുകാരാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട കതിരുകൾ ദൈവത്തിന്റെ വിത്തായി പരിണമിക്കുന്നു...

സത്യം...

ഓർത്തഡോക്സ് ക്രൈസ്തവ യുവജന പ്രസ്ഥാനം ഇടുക്കി ഭദ്രാസന വാർഷിക സമ്മേളനം സഖറിയാ മാർ സേവേറിയോസ് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു.

മേജർ ജനറൽ ലിസിയാമ്മ ഭാരതത്തിന്റെ മിലിട്ടറി നഴ്സിംഗ് സർവീസ് അഡിഷണൽ ഡയറക്ടർ ജനറൽ

മിലിട്ടറി നഴ്സിംഗ് സർവ്വീസിലെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന പദവിയാണിത്. പൂന, ബാംഗ്ലൂർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ കോളജ് ഓഫ് നഴ്സിംഗ് വൈസ് പ്രിൻസിപ്പൽ, പ്രിൻസിപ്പൽ, ഡൽഹി ആർമി റിസർച്ച് ആൻഡ് റഫറൽ ഹോസ്പിറ്റലിൽ പ്രിൻസിപ്പൽ, മേട്രൺ തസ്തികകളിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശിഷ്ഠ സേവനത്തിന് ചീഫ് ഓഫ് ആർമി സ്റ്റാഫ് കമന്റേഷൻ കാർഡും മറ്റു പുരസ്കാരങ്ങളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചങ്ങാശ്ശേരി അസംപ്ഷൻ കോളേജ് പൂർവ്വ വിദ്യാർത്ഥിനിയും നാലുകോടി പ്ലാന്തോപ്പിൽ കുടുംബാംഗവുമാണ്. 1986–ലാണ് മിലിട്ടറി സർവ്വീസിൽ ചേർന്നത്. ഭർത്താവ്: അഭിഭാഷകനും കേന്ദ്ര ഗവ. നോട്ടറിയുമായ അഡ്വ. ബാബു ജോൺ. മക്കൾ: പ്രിൻസ് ജോൺ ബാബു, അഡ്വ. പ്രിയ മറിയ ബാബു. മരുമകൾ: ഡോ. റിതു റേയ്ച്ചൽ ജോർജ്ജ്. പുനലൂർ വാളക്കോട് സെന്റ് ജോർജ് ഓർത്തഡോക്സ് പള്ളി ഇടവകാംഗമാണ്.

വാകത്താനം വലിയപള്ളി ഇടവകയിൽ പാത്താമുട്ടം എണ്ണശ്ശേരിൽ കാര്യക്കുളത്ത് സിജു കുറിയാക്കോസിന്റെയും ജിനുവിന്റെയും മകൻ ജോഹാൻ കെ. സിജു ISC 12th എക്സാമിന് Full A1 നേടി ഉന്നത വിജയം കരസ്ഥമാക്കി.

The St. George Orthodox Church (Pilgrim Centre), Nallila, Diocese of Kollam, awarded the prestigious Georgian Award to Krishna Kumar, Vice Chairman of MinD (Mobility in Dystrophy). The award was presented by Shafi Parambil (MP, Vadakara), while Alexios Mar Eusebius Metropolitan presided over the meeting.

“സാദീക്കോ എന്നതിന് നയവാൻ എന്നാണ് തർജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. നയമായിട്ട് കാര്യങ്ങൾ കാണത്തക്കവിധത്തിൽ പോകുക എന്നുള്ളതാണ് നയവാന്റെ അർത്ഥം. അങ്ങനെയൊരു വാക്ക് നമുക്ക് ഒരിക്കലും ഉപയോഗിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നമ്മുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളിലൊന്നും നയവാൻ എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നീതിമാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പിന്നെയും തരക്കേടില്ല. നീതിമാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അനീതി ചെയ്യാത്ത ആൾ. ഏതായാലും നയവാൻ ഉപയോഗിക്കരുത്. നീതിജ്ഞൻ എന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമില്ല. അത് തെറ്റാണ്. നീതിമാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ നീതി പാലിക്കുന്നവൻ എന്നുള്ളതാണ്. അപ്പോൾ പാട്ടിനകത്ത് നീതിമാൻ എന്നു പറയുന്നതിനകത്ത് ഇച്ചിരെ പ്രയാസമുണ്ട്. സെക്കണ്ട് ലറ്ററിന് നീളം പോരാ എന്നുള്ളതുകൊണ്ട്. സാരമില്ല; എന്നാലും നീതിമാനാണ് കുറച്ചുകൂടി നല്ല തർജമ. അതിന്റെ തെറ്റായ തർജമയിലൊന്നാണ് പുണ്യവാൻ. നമ്മുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ ഒത്തിരി പുണ്യവാൻ വന്നു കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ആരാധനാക്രമത്തിനകത്തു മുഴുവനും പുണ്യവും മോക്ഷവും ഒക്കെയാണ് തർജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഈ പുണ്യമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ എന്താണ്? ഏറെക്കുറെ പറഞ്ഞാൽ മെറിറ്റ് എന്നു പാശ്ചാത്യർ പറയുന്നതുപോലെ, ദൈവത്തിൽ നിന്നാർജിക്കുന്ന ഒരു സാധനം, സംഭരിക്കാവുന്ന ഒരു സാധനം, നമുക്ക് അവസാന വിധിയിൽ ഗുണം കിട്ടത്തക്കവിധത്തിൽ സംഭരിക്കാവുന്ന ഒരു സാധനമാണ് ഈ പുണ്യം. നമ്മുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പുണ്യമെന്നൊരു പ്രിൻസിപ്പളേ ഇല്ല. നീതിമാൻ എന്നുള്ളതിന് പുണ്യവാൻ എന്നു പറയുവാൻ ഒരവകാശവുമില്ല. പുണ്യം എന്നു പറയുന്ന വാക്കു തന്നെ ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ നിന്നു എടുത്തു കളയണം. അത് വളരെ തെറ്റായ ധാരണയാണ്.

ക്രിസ്തീയ വേദശാസ്ത്രവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത വാക്കുകളാണ് പുണ്യവും മോക്ഷവും. നമ്മുടെ നമസ്ക്കാര പുസ്തകങ്ങളിൽ മോക്ഷം കാണുന്നിടത്തൊക്കെ സുറിയാനിയിൽ മൽക്കൂസോ എന്നാണ്. മൽക്കൂസോ എന്നു പറഞ്ഞാൽ രാജ്യം, രാജത്വം. അതിന് മോക്ഷം എന്നു തർജമ ചെയ്താൽ എങ്ങനെയാണ് ശരിയാവുക? വലിയ തെറ്റാണ്. മോക്ഷമൊന്നും നമുക്കില്ല. നിന്റെ രാജ്യം വരേണമേ. നിന്റെ രാജ്യത്തിൽ ആനന്ദിക്കണമേ എന്നു പറയുമ്പോൾ നിന്റെ മോക്ഷത്തിൽ ആനന്ദിക്കണമേ എന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരർത്ഥവുമില്ല. തെറ്റായ ആശയം ആണ്.”

- പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ